

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

జూలై 2021

వెలు - ₹ 10.00

సాయిబాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మహాపత్రిక

సంపత్తి: 39 సంచిక: 03

దివ్య జనని శ్రీ శ్రీ శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ తల్లి మహాసమాధి ప్రత్యేక సంచిక

నందున, నంద్యమూ సద్గురువే!

~ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ ~

దేవాన్ని ఆరాధించడమంటే - దైవం అనే పరమార్థం వైపుకు - దైవంగా మనల్ని మనం రూపుబిద్ధుకోవడమే! పరిణామం చెంబించుకోవడమే! అలా కాని మనం పగ, ద్వేషము, క్రోధము, అసూయ, స్వార్థము, మమకారము, పక్షపాతబుభ్యి, అవివేకములకు బానిసలమై, వీటన్నిటీకీ మూలమైన 'నేను వేరు, జగత్తు వేరు' అనే భావనకు బానిసలమై అవినీతిపరులుగా తయారై మనకు మనమూ, తద్వారా సమాజానికి దోహం చేస్తూ సామాజిక అశాంతికి కారకులమపుతాము.

దైవాన్ని ఆరాధించే ప్రయత్నంలో మన జీవిత విధానంలో మార్పులు రాగల ఆవకాశాలు ఎన్నో! దైవంగా పరిణామం చెందాలంటే దైవింపత్తిని అలవరచుకోవడం తప్పనిసలి. అంటే పగ, ద్వేషమూ, క్రోధమూ విడచి - కరుణ, ప్రేమ, ఓలమీ అలవరచుకుంటామన్నమాట. ఇతరుల ఉన్నతిని చూచి అసూయ పడే బదులు త్యాగభావాన్ని అలవరచుకుంటామన్నమాట! సర్వత్తూ, సకల జీవులలోనూ దైవమున్నాడనే విషయాన్ని గుర్తుంచుకొనే ప్రయత్నంలో ఒకరు తక్కువనీ, మరొకరు అధికులనే భావాలను విడునాడుతామన్నమాట.

ఇట్టి సద్గుణాలను పాందాలంటే ఏం చేయాలి? నిరంతరం మనం దేన్నెతే భావనచేస్తూ వుంటామో అట్టి గుణాలనే పాందుతామని మహాత్ములు చెబుతారు.

పెలగని బీపాన్ని వెలిగించాలంటే వెలుగుతున్న మరొక బీపం దగ్గరకు దాన్ని చేలిస్తే సలపాశితుంది.

దైవింపత్తియైన ఇట్టి సద్గుణజీవ్యుతులే ఆత్మజ్ఞానాన్ని సాధించిన మహాత్ములంతా. అట్టివారిని నిరంతరం గుర్తుంచుకుంటావుంటే వాయిలోని సద్గుణాలన్నీ మనలోనూ చోటు చేసుకుంటాయి. అలాంటి మహాశీయులను గుర్తుంచుకోవడాన్నే సత్యంగము అంటారు. 'సత్త' అంటే కేవలం దైవమే! సత్యంగం అంటే దైవ సన్మిథి-దైవింపత్తి గలవాల సాంగత్యము అన్నమాట. అంటే మహాత్ముల సన్మిథి అని అర్థం. ఎవరు సిసలైన మహాత్ములో, ఎవరుకారో, ఏది సత్యంగమో ఏది కాదో తేల్చుకోలేని నేటి రోజుల్లో సాటిలేని మహాత్ముడుగా అవతలంచారు సాయి. విశ్వస్వరూపిగా, కరుణామయుడుగా ప్రకటమై నిరూపించుకున్న సాయిని విరామసమయమంతా స్నేహించుకుంటే అంతకంటే సత్యంగం మరొకటి లేదు.

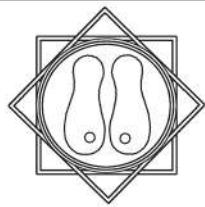
సద్గుణరాధియైన సాయిని నిరంతరం గుర్తుంచుకోవడానికి మొదట ఆయన చరిత్ర పారాయణ చేసుకుంటారు. తద్వారా ఆయన జౌన్నత్యం హృదయంలో నాటుకుని ఆయనపట్ల ఎనలేని భక్తివిశ్వసాలు కలుగుతాయి. విరామ సమయంలో ఆయన

మిగతా 29వ పేజీలో

సాయిబాద్వార

అధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:39

జూలై-2021

సంచిక:03

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే సాహించబడిన విక్రెక పత్రిక,
మన 'సాయిబాబా'

మనందలకీ గురుపత్ని, దివ్యజనని అయిన పూజ్యత్రీ అలివేలు మంగమ్మ
జూన్ 3, 2021 మధ్యాహ్నం గం॥ 1:12 నిలకు పూజ్యత్రీ భరద్వాజ
మాస్టర్ గాలలో ఏక్యమయ్యారు.
ఈ సంచిక వాల దివ్య వీధపర్చుములకు అంకితం.

విషయ సూచిక

01.	సాధన, సాధ్యమూ సద్గురువే!	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	లక్షము మార్గము గమ్యము	పూజ్య గురుపత్ని అలివేలు మంగమ్మ	05
03.	సాయి అవతరణ మానవాళికిగురుపూర్ణిమ	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	13
04.	మన ఇల్లు	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	15
05.	పూజ్యత్రీ అమ్మగాలి అనుగ్రహం పొందటం ఎలా?	శ్రీ ఎక్కిరాల ద్వారకనాద్రీ జ్ఞానేశ్వర్	20
06.	గురువును తెలుసుకోవాలి	పూజ్య గురుపత్ని అలివేలు మంగమ్మ	25

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

ఫీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ అర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందు వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంవత్సర చందు	:	రూ. 100-00

లక్ష్మీ మార్గము గమ్యము

~ పూజ్య గురుపత్రి శ్రీమతి అలివేలు మంగమ్ ~

ఒకరోజు సాయంత్రం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి సన్నిధిలో చాలామందికూర్చునిపున్నారు. కొందరు ప్రశ్నలు వేస్తున్నారు, సందేహాలు వ్యక్తపరుస్తున్నారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఎంతో ఉత్సాహంగా సమాధానాలు యిస్తున్నారు. ఆ మాటల సందర్భంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు యిలా చెప్పారు :

“ఎవరికైనా ఏ పని చేయడానికైనా స్పష్టమైన అవగాహన వుండాలి. అసలు తమ గమ్యమేమిటో స్పష్టంగా వుండాలి. అందుకు చేరవలసిన మార్గం తెలుసుకోవాలి. దానిపట్ల లక్ష్మి దృఢంగా వుండాలి. ఈ మూడు దృఢంగా లేనిదే ఏది సాధించలేరు. జీవితంలో ఏమి సాధించదలచామన్నది ముఖ్యమైన విషయం. అందుకు ముందు మనకేం కావాలో స్పష్టంగా తెలియాలి. ఉదాహరణకు: శిలిడీ వెళ్ళాలనే లక్ష్మి పెట్టుకుంటాము. అక్కడకు వెళ్్చే మార్గము తెలుసుకుంటాము. చివరకు అక్కడకు అంటే గమ్యానికి చేరుతాము. అలాగే చదువు, ఉద్దీగము, మరొకటి, మరొకటి యిలా...”

ఇంతలో కూర్చున్నవాలో ఒకరు అందుకుని, “మాస్టరు గారూ! మీరు చెబుతున్న విషయాలు విన్న మీదట, మీ పుష్టకాలు చదువుతున్నాము గనుక మాకు

గమ్యమేమిటో తెలిసింది. అందుకువలసిన మార్గాలు గూడ మీరు ఎప్పుడూ బోధిస్తూనే పున్నారు. లక్ష్మీమేలా వుండాలో గూడ అర్థమవుతూనే పున్నది. కానీ ప్రపంచంలో మావంటి సంసారులము, సామాన్య మానవులము ఎన్నో సంస్కారాలుగల సాటి మనుషులతో వ్యవహారించవలసి వస్తుంది. ఇవి గాక కుటుంబంతో, బంధువులతో ఎలా మనలుకుంటా ఈ మార్గాన నడవాలో ఆన్నది కొరుకుడు పడటం లేదు. ఈ లక్ష్మీమున్న వాళ్ళు నిరంతరం బాబా ధ్యాన ఎలా నిలుపుకోవాలో, దానిని ఎలా సాధించాలో ఆర్థంగావడం లేదు” అన్నాడు.

అందుకు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలిలా సమాధానమిచ్చారు:

“అవను నిజమే నువ్వు చెప్పినట్లు మొదటిటో చాలా కష్టంగానే వుంటుంది. కానీ నిజంగా ఆశలించాలని ప్రయత్నం గట్టిగా చేస్తే రానురానూ సులభమవుతుంది. మరి అలాగాకపోతే ఈ సాధించేవారందరూ ఎలా సాధించగలుగుతున్నారు?” అంటూ యింకా యిలా చెప్పారు..

“అసలు దేనినైనా సాధించాలంటే దానికి కావలసిన అర్హతలేమిటో తెలుసుకోవాలి. దానికి ఏమి చేయాలో తెలుసుకోవాలి. ఉదాహరణకు ఒక ఇంజనీరో డాక్టరో

కావాలంటే దానికి కావలసిన కోర్చులు చదవాలి. చదవడానికి తగిన ప్రయత్నం చేయాలి. ఉదాహరణకు డాక్టరులా కావాలంటే దానికి కావలసిన పుస్తకాలు చదవాలి. ఊరికే పుస్తకాలు పట్టుకుని దానికి ఉన్న ప్రతికూల పరిస్థితుల గూర్చి ఆలోచిస్తుంటే డాక్టరు ఎలా అవుతాడు? ఇంట్లోని పరిస్థితులుగాని, కాలేజీలోని పరిస్థితులు గాని, బయట పరిస్థితులుగానీ, ఎట్లా వున్న తన చదువు పూర్తి చేయాలి. అప్పుడే డాక్టరు అవుతాడు. అట్లానే ఆధ్యాత్మికత సాధించాలంటే దానికి ఏవేవి కావాలో వాటిని మనలో సమకూర్చుకోవాలి. అన్ని పరిస్థితులూ అనుకూలంగా వుంటేనే నేను బాబాను గుర్తుపెట్టుకోగలను అనడం, అలలు లేకుండా వున్నప్పుడు సముద్రంలో స్నానం చేస్తానని అన్నట్లుంటుంది. అందుకని పరిస్థితులను సాధనకు అనుకూలంగా మార్చుకునే ప్రయత్నం చేయాలి. అసలు పరిస్థితులు అనుకూలించడమంటూ సాధారణంగా జరగదు. ఎట్టి పరిస్థితిలోనైనా మనం అనుకున్నటి సాధించవలసిందే! లేకుంటే మనం ఎప్పటికీ యిలానే వుంచాము. అందుకని అనుకూలత, ప్రతికూలత పరిస్థితులలో వుండవు. మనలోనే వుంటాయి. ఒకే పరిస్థితులలో ఒకడు ఒకరకంగా ప్రతిస్పందిస్తే మరొకరు మరొకరకంగా ప్రతిస్పందిస్తారు.

అందుకని ముందుగా మనలో వున్న బలహీనతలను, లేదా గుణాలను గమనించాలి. ఏవి ఎందుకు ఆటంకమపుతున్నాయో తెలుసుకోవాలి. అప్పుడు వాటిని ఎలా అభిగమించాలో ఆలోచించాలి. అట్టి ప్రయత్నం చేయాలి. కానీ మన స్వభావమే ఆటంకాలకు కారణమని తెలుసుకోవాలి. కొంచెం ఆలోచిస్తే ఇది ఎవరికైనా తెలుస్తుంది. ఇది తెలుసుకోలేక మన చుట్టూ వున్నపరిస్థితులూ, వ్యక్తులూ కారణమని అనుకుంచాము. కారణం యిది బాహ్యమైన విషయాలకు సంబంధించినది కాదు. పూర్తిగా యిది మానసికమైన విషయము. అందుకని దానికి అడ్డుపడే పరిస్థితులంటూ ఏపీ వుండవు.

ఉదాహరణకు ఒకనికి ఎంతో చదువుకోవాలని వుందనుకుండాం. వాడు స్వాలులో చేరగలిగితే పుస్తకాలు లేకపోయినా, ఇంట్లో కరెంటు లేకపోయినా, మరొకలి పుస్తకాలు తీసుకునో, వీధి భీపాల దగ్గరో ఏదో ఒక విధంగా

చదువుకుంటాడు. కానీ వాడు స్వాలుకే వెళ్లేని పరిస్థితిలో పుస్తకప్పుడు అతడెలా చదువు కొనసాగించగలదు? కారణం వాడు చదువుకోవడం చదువుకోకపోవడమన్నది పూర్వకర్మనుసరించి వుంటుంది. కనుక పరిస్థితులు అనుకూలించడమూ, అనుకూలించకపోవడమూ వుంటుంది. కానీ అదే భగవంతుని ఆరాధించే విషయంలో ఎటువంటి అడ్డంకులూ వుండవు, మన మనస్సు తప్పమన సంస్కారాన్ని బట్టి మన మనస్సు నిరంతరం ఎన్నో ఆలోచనలను చేస్తూంటుంది. వాటిని తప్పించి సాధనపై మనస్సు పెట్టడానికి, చేసే ప్రయత్నమే సాధన. ఏ పని చేస్తున్న చేయకపోయినా మనస్సు దాని దీపన అది ఆలోచిస్తూనే వుంటుంది. ఆ ఆలోచనలకు బదులు మనం చేయాలనుకున్న ఆలోచనలను చేయడానికి ప్రయత్నించాలి. అప్పుడు ఏ పని చేస్తున్న దాని పని అది కొనసాగిస్తూ వుంటుంది.”

అందుకు అతడు అందుకని, “అదెలా సాధ్యం మాస్టరు? ఇతరులతో మాట్లాడుతున్నపుడు బాబాను ధ్యానించడమెలా?” అని అడిగాడు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అన్నారు: “ఏమి? ఎందుకు సాధ్యంకాదు? మనం అనుకోవాలే గానీ సాధ్యంగానిదంటూ ఏమీ లేదు. మరి అలా చేసిన వాళ్ళేగదా గొప్ప భక్తులైనారు!

ఉదాహరణకు మన ఇంట్లో ఎంతో ఆప్పులైన వారు దూరమైపోయారు. కొంతకాలంపాటు మనమేం చేస్తున్నా, ఎవరితో ఏమి మాట్లాడుతున్న ఆ ఆలోచనలే మెదులుతుంచాయి.

లేకపోతే మనలను ఎవరన్నా బాధ పెడుతున్నాడనుకుండాము. మనం ఏది చేస్తున్నా అదే మనస్సులో మెదులుతుంటుంది. అలాగే ఒకయివకుడు ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాడనుకుండాం. అతడు ఏమి చేస్తున్న ఆ పిల్లమీదే మనస్సు లగ్గుమై వుంటుంది. ఆ అమ్మాయి గులంచిన ఆలోచనలే కొనసాగుతుంటాయి. అలాగే మనం ఏం చేస్తున్న బాబా మీద మనస్సు లగ్గుమై వుంటుంది. అది మన కోలక ఎంత దృఢంగా వున్నది అనుదాని మీద ఆధారపడివుంటుంది. డబ్బు సంపాదించాలన్న కోలక దృఢంగా వున్నవాడు అదే ఆలోచనలు చేస్తూ అందుకు కావలసిన ప్రయత్నాలు చేస్తుంటాడు. అలాగే దేనిమీదైనా

సరే కావాలని బాగా కోలక కలవాడు దానికోసం నిరంతరం ప్రయత్నిస్తుంటాడు. ఇది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. అలాగే సాధన గూర్చి మన కోలక బాగా పున్నపుడు అందుకు ఎప్పుడూ ప్రయత్నిస్తునే వుంటాము. దానికి ఏచీ అడ్డురావు.”

ఆతడు : నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు. మాస్టరూ! కొన్ని పరిస్థితులలో అంటే ఎవరైనా మనతో తగపులాడితే, లేదా అనవసరంగా మనలను ఎవరైనా అనరాని మాటలు అంటూ వుంటే వాళ్ళలో బాబాను చూడడమేలా మాస్టరూ!”

మాస్టరుగారు : “బాబాను చూడడమంటే వాలికి నమస్కరించమని కాదు, వాళ్ళ పాదాలమీద పడమనీ కాదు. వాళ్ళతో ఎలా వ్యవహరించాలో ‘అలా వ్యవహరిస్తూ వాలిలోగూడ బాబా పున్నారనే విషయాన్ని గుర్తుపెట్టుకుంటూ వుండాలి. పిల్లలో, కుక్కలో గూడ బాబా తాము పున్నామని అన్నారు గదా! అంటే వాటిలో పున్నారని తలచి వాటిని కొట్టపడ్డని, అసహించుకోవడనీ అర్థం. అంతేగాని అవి వంటింట్లోకి వస్తే బయటకు పంపవడని కాదు. మనతో పాటు దానిని కూడ కూర్చోబెట్టుకుని మన విస్తట్లో దానికి గూడ తినిపించమనీ గాదు. ఎవలతో ఎలా పుండాలో అలా పుండాల్సిందే. కానీ ఎవలిషైనా దేశము, కోపము, అసూయ మొదలైన భావాలు పెట్టుకోకుండా వుండాలి. మనం అందరిలో బాబా పున్నారన్న భావాన్ని నిలబెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే మనలోని అవగుణాలు పోయే అవకాశముంది. మనం అలా చేస్తుంటే ఒక్కొక్కప్పుడు అవతలి వాళ్ళలో గూడ మార్పు వచ్చే అవకాశముంది. ఉదాహరణకు నువ్వు చెప్పినట్లు అవతలి వాడు మనలను చాలా ఇబ్బంది పెడుతున్నాడు. చాలా అనవసరంగా అనరాని మాటలు అంటున్నాడనుకుండాం. అతనిలో గూడ బాబా పున్నారని భావన చేస్తున్నప్పుడు బాబాయే ఎందుకో ఇలా అనిపిస్తున్నాడు. ఇది మనకు మంచిభి కాబట్టి చేస్తున్నాడు అనిపిస్తుంది. లేకపోతే మన చెడ్డకర్మను ఈ విధంగా తొలగింపజేస్తున్నాడు అనుకుంటాము. అలా అనుకున్నప్పుడు మనము ఆవేశపడకుండా మాట్లాడగలుగుతాము. అలా చేస్తుంటే ఒక్కొక్కసాలి

అవతలి వాళ్ళలో గూడ మంచి మార్పు రావచ్చు. అంతేగాక వాళ్ళను గూడ స్తోన మార్గంలో నడిపించమని, సఱయైన విధంగా మార్పు తెమ్ముసీ బాబాను ప్రాథించవచ్చు”.

ఆతడు : “ఒక్కొక్కసాల ఈ బాదరబంధీ అంతా ఎందుకు? ఇంట్లోనుంచి ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోతే హాయిగా సాధన చేసుకోవచ్చు గదా! అనిపిస్తుంచి మాస్టరూ!”

పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగారు : “వెళ్ళిపోవచ్చు. కానీ పరిస్థితులనుంచి తప్పుకోవడానికి గాదు. కావలసినది పాందడానికి వెళ్ళాలి. కానీ అప్పుడు ఎవడూ హాయిగా వెళ్ళడు. విపరీతమైన ఆవేదనతో, తపునతో వైరాగ్యముతో వెళ్తాడు. అంతగా తీవ్రమైన కోలక పున్నప్పుడు ఇంట్లో విషయాలు అనవసరమైనవి పట్టకుండా పోతాయి. ఎంతవరకూ అవసరమో అంతవరకే పట్టించుకుంటాడు. తర్వాత తనకు తెలియకుండానే అన్ని విడిచి వెళ్ళిపోవడం జరుగుతుంది. అంటే వెళ్ళకుండా వుండలేదన్నమాట. వెళ్ళిపోతే బాగుంటుంది అని అనుకున్నంతకాలం వెళ్ళిపోవడానికి పలపక్కత రానట్టే లెక్క. పూర్తి విరాగియైనవాడు ఇల్లూ వాకిలీ పట్టకుండా వెళ్ళిపోతాడు. సాధన కొనసాగిస్తాడు. అలాగాక పరిస్థితులనుంచి తప్పించుకునేందుకు ఎక్కడకు వెళ్ళినా అక్కడి పరిస్థితులు యిలానే చుట్టుకుంటాయి. ఉదాహరణకు సంసార బాధ్యతలనుండి తప్పించుకుండామని ఒకడు ఏ ఆశ్రమానికో వెళ్తాడని అనుకుండాము. ఆశ్రమాలలో గూడ మనలాంటి మనుష్యులే వుంటారు. కనుక వాళ్ళతోనూ సమస్యలు వస్తాయి. అలాగాక ఏ ఆడవిలోకో వెళ్తాడని అనుకుండాము. అక్కడ అన్నింటికి యిబ్బందే! అంతేగాక ఎప్పుడే క్రారజంతువు వచ్చి మీద పడుతుందిని భయము. పీటన్నింటికి భయపడి అక్కడికంటే ఇల్లే బాగుందని ఇంటికి తిలిగి వస్తాడు. అలాగాక ఏదో ఒక ఊలిలో పాడుబడ్డ గుడిలోనో లేక ఊలి బయట ఏ చెట్లు క్రిందనో ముక్కుమూసుకుని కూర్చున్నాడనుకుండాం. అప్పుడు ఎవరో గొప్పస్యామి వచ్చాడనే భావంతో మెల్లగా జనం చుట్టూ చేరడం ప్రారంభస్తారు. తమ కోలకలు కష్టాలు తీర్చమని అడగడం ప్రారంభస్తారు. చెప్పకుండా వుంటే ఒక రకమైన గోల, చెప్పడం ప్రారంభస్తే మరొక రకమైన గోల మొదలపుతుంది. అదే బాగుందనుకున్నవాడు, అంటే

తన దగ్గరకు జనం జేరడము తనకు స్వామి స్థానము బాగుందనుకున్నాడు తన దగ్గరకు యింకా యింకా జనం రావాలని తన స్థానం యింకా, యింకా పెరగాలని భావిస్తాడు. ఆ స్థానం బిగజారకుండా వుండడానికి జనం చేరడానికి, వచ్చినవారు వెళ్లిపోకుండా వుండడానికి పడరాని పాట్లు పడతాడు. అంటే కీల్తుకాంక్ష పెలగి పోతుందన్నమాట. తనను పాగిడేవారంటే యిష్టము, విమల్యంచే వారమీద కోపము, ద్వేషము మొఱన వస్తు వచ్చి ప్రతీకారపాంచ కలిగి, యిలా ఇంట్లో వున్నప్పటికంటే ఎక్కువ ఏర్పడి ఊజలోకి బిగిపోతాడు. అందుకని ఎటుచూసినా పూర్తిగా విరాగి కాని వాడికి పాట్లు తప్పవు. అందుకని కుటుంబంతో ఉంటూనే వచ్చే సమస్యలన్నింటినీ ఎదుర్కొంటూనే సాధన సాగించాలి. సుఖం గాని, దుఃఖం గానీ బాబా ప్రసాదంగా తీసుకోగలగాలి. నిండాస్తుతులను కూడా ఆయనే ప్రసాదించారని భావించాలి.

అప్పుడు అన్నింటి పట్ల నిల్చిప్పుత కలుగుతుంది. బాబా పట్ల భక్తి పెరుగుతుంది. మనలో వున్న ఒక్కొక్క బలహీనత తోలగి పోతుంటుంది. కారణం అప్పుడు బాబామీద బాగా భక్తి వుంటే ఎవరితోనూ కీచులాటలు వుండవు. కారణం బాబా ఎవరితోనూ కీచులాటలూ, తగువులూ పద్ధత్నారన్న విషయం గుర్తిస్తుంది. శరీర సౌఖ్యాలపట్ల ఉదాసీనత పెరుగుతుంది. వైరాగ్యం జనిస్తుంది. బాబాను స్కాలించుకున్నకొచ్చి ఆయన చర్యలు, సూక్తులూ, ఎప్పుడూ గుర్తుకు వస్తుంటాయి. కుక్క, నక్కలలోనూ, చీమలు, దోమలలోనూ నేనే వున్నానని బాబా చెప్పినమాట గుర్తిస్తుంటుంది. అందుకని మన గమ్యం మీద తపనను పెంచుకోవటం ముఖ్యం. లక్ష్మీన్ని ఎప్పుడూ గుర్తుపెట్టుకోవాలి. అప్పుడు ఎక్కడ వున్న ఏం చేస్తున్న సాధన కష్టం కాదు.

అతడు: అయితే ఈ సాధన చాలా కష్టం మాస్టారు!!
పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగారు: ఏదైనా యిష్టముంటే కష్టమనిపించదు. అందుకని సాధన మీద యిష్టం పెంచుకోవాలి. అయినా కష్టపడకుండా ఏది వస్తుందోయ్! చెప్పు! వంట చేయకుండానే భోజనం వస్తుందా? సరే! నువ్వు వంట చేయకుండానే భోజనం వస్తుందనుకుండాం. కానీ ఎవరి ఒకరు చేయిప్పిందే

కదా! దానికి మూల్యం నువ్వు చెల్లించుకోవాల్సిందే గదా! పోసీ ఇంట్లో ఆడవాళ్ళే చేస్తారనుకుండాం.. దానికి కావలసినవస్తు సమకూర్చలి గదా! అంటే దానికోసం నువ్వు డబ్బులు సంపాదించాలి కదా! దానికోసం ఉదయం నుంచి సాయంత్రం వరకూ ఉద్యోగంలో కష్టపడాలి కదా! ఆలోచించు. దేనిలో కష్టం లేదంటావు? ఎవరినై చూడు! కష్టపడకుండా ఏదైనా సాభించగలుగుతున్నారా? చివరకు రాజు రాజ్యభోగాలు అనుభవిస్తున్నాడనీ, సుఖంగా వుంటాడని అనుకుంటాము. కానీ దేశం మొత్తం బాధ్యత, ఆ దేశంలోనే ప్రజలందలి కష్టసుఖాలూ చూసే బాధ్యత ఆ రాజుదే కదా! ఇతర రాజులు రాజ్యాన్ని ఆక్రమించకుండా చూసుకోవడం మొఱన ఎన్ని బాధ్యతలో రాజుకుంటాయి. మరి రాజు రాజ్యభోగాలు కావాలనుకుంటే ఈ బాధ్యతలు, కష్టాలూ, తప్పవు మరి! కనుక ఏ విధంగా ఆలోచించినా కష్టపడకుండా జీవితం నడవదని తెలుస్తుంది”.

“ఏ కష్టమెచ్చినా నువ్వు బాబాను మరీ ఎక్కువగా సేవిస్తుండడం వల్లనే ఇవస్తు వస్తున్నాయంటున్నారు మాస్టారూ!”

“అసలు కష్టాలు, సమస్యలూ లేని వారంటూ ఎవరైనా వున్నారా! నాకు ఏ సమస్యలూ లేవు, నేను హోయిగా వున్నాను అని ఎవరినై చెప్పమనండి చూద్దాం. ఎప్పురూ చెప్పలేరు. నిజంగా సమస్యలేపి లేనివారు గూడ ఏదో సమస్యను సృష్టించుకుని మరీ కష్టాలు పడుతున్నామని చెబుతారు. అయినా బాబాను సేవించని వారంతా సుఖంగా వున్నారా? వాళ్ళకే సమస్యలూ లేవా?

అతడు: “నిజంగా ఇవేపి లేనివాళ్ళంతా సుఖంగా వున్నట్లిపిస్తున్నామాస్టారూ!”

పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగారు : “నిజంగా సుఖంగా వుంటే అంతకంటే కావలసినది ఏమున్నది? హోయిగా కాలుమీద కాలు వేసుకుని కూర్చువచ్చు గదా! నేను సుఖంగా వున్నాను’ అని గుండె మీద చెయ్యి వేసుకుని చెప్పమనండి చూద్దాం. ఒక్కరు గూడ చెప్పరు, చెప్పలేరు. అసలు ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటో అవగాహన లేక, బాబా అంటే ఏమో, అసలు మహాత్ములు ఎందుకు వస్తారో, ఏమి చేస్తారో తెలియక అలా మాట్లాడుతుంటారు. బాబాను, మహాత్ములను సేవించినందువలన కష్టాలు

ఎందుకు వస్తాయి? ఆయనను కొఱగా ప్రాథించినవాలికి మేలు జరుగుతుంటే, బాగా సేవించిన వాలికి వారు కష్టాలను కలిగిస్తారా? అలా చేసినందువలన వాలికేమి లాభము? వాలికి మనమంటే ద్వేషమా? సకల జీవులను సమభావంతో ఆదలించేవారు, ప్రేమించేవారు అయిన మహాత్ములు మనకు కష్టాలను ఎందుకు కలుగజేస్తారు? తల్లిదండ్రులకంటే ప్రేమస్వరూపులు వారు. అందుకి బాబా అంటారు : నాకేవ్యాలిమీదా కోపం రాదు. తల్లికి బడ్డలిమీద ఎప్పుడైనా నిజంగా కోపం వస్తుందా? సముద్రమెన్నడైనా నదులను త్రిప్పి పంపివేస్తుందా! అందుకని మహాత్ములు అపార కరుణామయులు. నిరంతరం సకల జీవుల శేయస్తు కొరకు పాటుపడుతుంటారు. అలాంటి వారు మనలను కష్టపెట్టడం ఎలా సాధ్యం?

భక్తుడు : “మరి భక్తులకే కష్టాలు వస్తున్నాయ్ కదా మాస్టారూ! మరి - బాబా రక్షించాలి గదా!

పూజ్యార్థి మాస్టరుగారు : - “రక్షించడమంటే మన దృష్టిలో ఏమిటి? మన కష్టాలు తొలగించి మనలను సుఖంగా పుండేటట్లు చేయడం. అసలు కష్టాలు ఎందుకు - వస్తాయో ముందు తెలుసుకోవాలి. తర్వాత మహాత్ములు వాటిని ఎందుకు తొలగిస్తారో, ఎందుకు తొలగించరో తెలుసుకోవాలి”

భక్తుడు : “తొలగించరా? తొలగించకపోతే వాళ్ళనెందుకు పూజించాలి?”

“అదేనోయ్! మరి తెలుసుకోవాల్సింది! అసలు మనకు కష్టాలు ఎందుకు వస్తాయంటావ్?”

“పూర్వ జన్మలో మనం చేసుకున్న పాపాలవల్ల అని పెద్దలు చెప్పారు”

“అసలు పాపాలంటే ఏమిటి?”

“మనం చేసుకున్న చెడ్డ కర్కులు”.

“అంటే పూర్వజన్మలో మనం చేసుకున్నవేనన్నమాట! అంతేనా?”

“అప్పును అంతే!”

“ఉదాహరణకు నీ సోదరుడు నీ ఆస్తిని అన్యాయంగా చేజిక్కించుకున్నాడు. వాడు సుఖాలను అనుభవిస్తున్నాడు. నువ్వు మాత్రం వాడు నీ ఆస్తి కాజేయడం వల్ల చాలా యిందులు పడుతున్నావు. కానీ

అతడు చేసిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకునే పరిస్థితి నీకు లేదు. అప్పుడు నువ్వు ఏమనుకుంటావు? అతడు నీకు చేసిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం జరగాలని అనుకుంటావా? లేదా?

“తప్పకుండా అనుకుంటాను మాస్టారు!”

“ఎందుకు అనుకుంటావు? ఏమి? నీకు అతడు అన్యాయం చేస్తే ఏముంది? అతనికి నిన్న మోసం చేసే సామర్థ్యం వున్నది కనుక నీ ఆస్తి లాక్కున్నాడు. దానిలో తప్పేముంది?”

“అదేంటి మాస్టారు అలా అంటారు? వాడు నన్న మోసం చేయడం సరైనదా? దానికి ప్రతిఫలం అనుభవించకపోతే ఎలా?”

“అయితే ఎందుకు అనుభవించాలో చెప్పు”

“ఎందుకంటే అవతలివాడిని మోసం చేయడం తప్పు కనుక”

“ఎందుకు తప్పని నేనడుగుతున్నాను”

“అవతలివాడు బాధపడతాడు కదా!”

“అవతలివాడు - బాధపడకపోతే తప్పుకాదంటావా.

ఉదాహరణకు నువ్వు మీ సోదరుడు చేసినదానికి బాధపడలేదనుకుందాం. ‘నేను వాడికి క్రిందటి జన్మలో బుణపడిపుండి పుంటాను కనుక ఆబుణం తీర్చుకున్నాడు’ అని అనుకుని నువ్వు బాధపడలేదని అనుకుందాము. అప్పుడు గూడా అతడు చేసినది తప్పేనంటావా?

★ఎందుకు కాదు? మోసం చేయడమే తప్పని అంటారు గదా!”

“అంటే అవతలివాడు బాధపడినా, పడకపోయినా మోసం చేయడమనేది తప్పంటావు. బాగుంది. అయితే అతడు దానికి ప్రతిఫలం అనుభవించడం వల్ల జిలగేదేమిటి? వాడివలన బాధపడిన వాడు కష్టాలు పడడం జిలగిపోయింది గదా!

(కొఱగిసేపు)

(ఆలోచించి)

“ఎందుకించి

తెలియట్లేదు గానీ అది మాత్రం తప్పేనిపిస్తున్నది. అనుభవించాల్సిందేననిపిస్తున్నది మాస్టారూ!”

“అంటే అవతలివాడు బాధపడకపోయినాసరే అతడు తాను చేసిన చెడ్డ పనికి ఫలితం అంటే శీక్ష అనుభవించాల్సిందేనంటావ్, అంతేనా?”

“అంతే మాస్టరూ”

“సరే! నువ్వున్నట్లుగానే అతడు తాను చేసిన పాపానికి మరుజన్మలో కష్టాలను అనుభవిస్తున్నాడనుకుండాం. అప్పుడతనికి తెలిసినవారు ఎవరో బాబా గులించి చెప్పి, ఆయనను ప్రార్థించుకుంటే అతని కష్టాలు తొలగుతాయని చెప్పారు. అతడు తన కష్టాలను తీర్చమని బాబాను ప్రార్థిస్తున్నాడు. అప్పుడు బాబా అతని కష్టాలు తీర్చాలా? అక్కరేదా?”

“.....”

“చెప్పవోయ్! తీర్చాలా, అక్కరేదా?”

“.....”

“క్రిందచే జన్మలో నిన్ను అప్పకష్టాలూ పెట్టాడు. నీ ఆస్తి లాగేసుకున్నాడు. కానీ ఈ జన్మలో ఆ పాపానికి ప్రతిఫలం అనుభవించకుండా తీసివేయమంటున్నాడు. మరి బాబా తీర్చడం నీకిష్టమేనంచావా?”

“పెద్ద చిక్కె వచ్చించి. మాస్టరూ! అతడనుభవించకపోతే ఆ కష్టం ఎలా తెలుస్తుంది?”

“అనుభవిస్తే తెలుస్తుందా?”

“ఏమో మాస్టరూ”.

“అంటే తెలిస్తే ఏమవుతుంబి! తెలియకపోతే ఏమవుతుంబి? ఉదాహరణకు ఒకడు దొంగతనం చేసాడనుకుండాం. వాడికి శిక్ష ఎందుకు వేస్తారు”

“దొంగతనం చేసినందుకు”

“దొంగతనం చేయడం జిలగిపాయించి కదా! వాడికి శిక్ష విధిస్తే మాత్రం ఏం లాభం?”

“శిక్ష విధిస్తే ఆ భయంతో మళ్ళీ దొంగతనం చేయకుండా వుండడానికి”

“అంటే అతడు దొంగతనం చేసే బుభ్రాని మానుకునే వరకూ శిక్షలు అనుభవిస్తూనే వుండాలి. అంతేనా?”

“అంతే మాస్టరూ!”

“అయితే బాబా నీ సోదరుడు చేసిన తప్పుకు శిక్ష అనుభవించివ్యాలా? లేక శిక్ష రద్దు చేసి కాపాడాలా?”

(కానేపు ఆలోచించి) “మరి బాబా కొంతమంచిని కాపాడుతున్నారు గదా!”

“అపును. బాబా రక్షించేమాట నిజమే. శిక్ష విధించిన ప్రభుత్వమే ముద్దాయిలకు శిక్షను తగ్గించడము, రద్దు

చేయడము చేస్తుంబి గదా! ఎందుకని?”

“పాళ్ళలో మంచి పలివర్తన వస్తే అలా చేస్తారు”

“అలాగే వీళ్ళలో గూడ పలివర్తన వస్తే, అంటే ఇకనుంచి అటువంటి తప్పుడు పనులు చేయకుండా వుంటాడు అని బాబాకు అనిపిస్తే తప్పక రక్షిస్తారు. వాడి పరిస్థితిని బట్టి కొన్ని సందర్భాలలో శిక్షను తగ్గిస్తారు. కొన్ని సందర్భాలలో శిక్షను రద్దు చేయడం కూడా జరుగుతుంబి. అనుభవించడమే శేయస్కరమైతే అనుభవింప జేస్తారు”

“కొంతమంచికి ఒక్క పారాయణ చేసే చాలు, కష్టాలు తీరుస్తున్నారు బాబా. మరి కొంతమంచికి ఎన్ని పారాయణలు చేసినా తీర్చడం లేదు. ఎందుకని మాస్టరూ! పాళ్ళ ఆయనను బాగా సేవించడం వల్ల తీరుస్తున్నారా? వీళ్ళకు భక్తి, శ్రద్ధ చాలినంత లేకపోవడం వల్ల తీర్చడం లేదా?”

“అలాగాదు. ఒక డాక్టరున్నాడనుకో, మామూలు జ్వరం వచ్చించి. మంచిచ్చాడు. ఒక్కరోజులోనో, రెండు రోజులలోనో తగ్గిపోతుంబి. అదే మలేంయా అయితే కొంతకాలం పడుతుంబి. అదే టైపాయిడ్ అయితే ఇంకా ఎక్కువ రోజులు పడుతుంబి. అదే డాక్టరు. కానీ రోగాన్ని బట్టి మందు యిస్తాడు. చికిత్స, నివారణ చేస్తాడు.

అలాగే బాబా గూడ మన దుష్టర్యాను బట్టి కొంతమంచికి వెంటనే, మరి కొందలికి ఆలస్యంగానూ తీర్చడం జరుగుతుంబి”

“అయితే బాబా ఆ డాక్టరులాగా కాడు గదా మాస్టరూ! ఆయన సర్వసమర్థుడు గదా!”

“అపును. సర్వసమర్థుడే. కానీ ఆయన తన ధర్మం ప్రకారం శేయస్కునే చేకూరుస్తుంటారు”

“అదేలా మాస్టరూ! రక్షించడమే ఆయన ధర్మం గదా!”

“అయితే నీ ఆస్తి కాజేసి నిన్ను అప్పకష్టాలు పెట్టినవాడు బాబా పారాయణ చేయగానే అతని పాపాన్ని రద్దు చేయాలనే అంటావా?”

“ఎలా అంటాను. వాడు అనుభవించాల్సిందే! వాడు చేసిన పనికి నేనెన్ని కష్టాలు పడ్డాను?”

“మరి ఎవరు చెడ్డకర్కులు చేసినా అనుభవించాల్సిందేనా?”

“అంతే మాస్టరూ!!

“అయితే నువ్వు చేసిన దానికి?”

“అనుభవించాల్సిందే!

“మరి బాబా ఎందుకు తీసివేయలేదని అంటున్నావు?”

“అది నిజమే! కాసీ కొంత మంచికి ఆయన తొలగిస్తున్నాడు గదా!”

“తొలగిస్తారు. కాసీ ఎందుకు చేస్తారో, ఎలా చేస్తారో తెలియక పాపడం వల్ల వచ్చే ప్రశ్నలిఖి. పారాయణలు చేయగానే, బాబాను ప్రార్థించగానే తగ్గినే గనుక ప్రతివాడు తన యిష్టమొచ్చినట్లు చెడ్డగా ప్రవర్తించి పారాయణ చేస్తాడన్నమాట. అప్పుడు సమాజం ఎలా వుంటుందో ఆలోచించు. ఒకడు మరొకణికి హత్య చేసాడని అనుకుందాం. వాడు పారాయణ చేయగానే ఆ పాపం అనుభవించకుండా బాబా తప్పించారనుకుందాం. ఇక అలాగే అందరూ చెడ్డ పనులు చేయడం మొదలు పెడతారు. ఇష్టమొచ్చినట్లు ప్రవర్తించడం, బాబా పారాయణలు చేయడం జేస్తారు. అంటే బాబా మన తప్పులను సమర్థించేవాడుగా వుంటాడన్నమాట. అంటే లంచం యిస్తే చాలు, మన పశి చేసిపెడతాడన్నమాట!”

“మరి బాబా ఎలా తీరుస్తున్నారు?”

“వాళ్ళ ప్రార్థనను బట్టి, వాళ్ళపూర్వజన్మ కర్మను బట్టి, వాళ్ళ సంస్కారాన్ని బట్టి ఇలా అనేక కారణాలుగా తీరుస్తారు. కొంతమంచి కర్మను పూర్తిగా తీసివేయడం జరుగుతుంది. కొంతమంచికి కొంత అనుభవింప చేస్తారు. కొంతమంచికి వచ్చే జన్మకు బధిలీ చేస్తారు. కొంతమంచి కర్మను తామనుభవిస్తారు. కొంతమంచికి కర్మను పూర్తిగా అనుభవింపజేస్తారు.”

“అయితే అనుభవించడం మంచిదా?”

“అనుభవించడమూ మంచిదే! తగ్గించమని ప్రార్థించడమూ మంచిదే. కాసీ ఆయన తగ్గించలేదని నిష్మారపడడమూ, కోపగించుకోవడమూ, అలగడమూ మంచిబి కాదు. గట్టిగా పట్టుబడితే ఆయన మన కోలక తప్పక నెరవేరుస్తాడు. కాసీ దాని పలితం మనమనుభవించాల్సి వుంటుంది. అందుకని ఆయనను తగ్గించమని ప్రార్థించవచ్చు. కాసీ ‘నాకేబి శైయస్కరమో అది మాత్రమే చేయి’ అని ప్రార్థించడం ఉత్తమం”

“తర్వాత అనుభవించవలసి వస్తుందని మీరు అన్నారు గదా! అదేమటి? అనుభవించవలసిన కర్మను తీసివేయడం కాదా ఆయన చేసేది?”

“అప్పును. తీసివేయడంలోనే కర్మను అనుభవించడము, తగ్గించడము, రద్దు చేయడమూ వుంటుంది. ఎలాగంటే ఒకడు చీకటిలో వెళ్తున్నాడు. బాబాను స్వలించుకుంటున్నాడు. వాడికి ట్రీవలో ఒక పామును తొక్కడం వలన ఆ పాము అతనిని కరవవలసివున్నది. కాసీ వాడు బాబాను స్వలించుకుంటూ వెళ్తున్నాడు గనుక వాడి కాలికి ఎదురు దెబ్బ తగిలి కాలు పాము మీద పడకుండా అవతలికి పడింది. దానితో పాము కరచే కర్మ తొలగింది. అలా గూడ చేస్తారు బాబా. కాసీ యిక్కడ తమాషా ఏమిటంటే వాడు ఏమనుకుంటాడంటే, “నేను బాబాను స్వలించుకుంటూ వెళ్తున్నాను గదా! నాకెందుకు ఎదురు దెబ్బ తగిలింది? బాబా సన్న రక్షించవచ్చు గదా;” అని. అంటే వాడి కాలికి ఎదురు దెబ్బ తగిలి రక్తం కారడమే తెలుస్తుంబి గాసీ వాడికి పాము కరవడం నుండి రక్షింపబడినట్లు తెలియదు గదా!

అలాగే ఒక అమ్మయికి ఒక మంచి సంబంధం చేస్తామని అంటే బాబా వద్దంటారు. వాళ్ళ వినక పాశతే ‘చేసుకో పాశ, ఏడ్పుకో!’ అంటారు. అయినా వాళ్ళ ఆ అమ్మయికి ఆ సంబంధమే చేస్తారు. ఆరు నెలల లోపనే ఆ పిల్ల భర్త చనిపోతాడు. అక్కడ జలిగినదేమిటంటే బాబా - ఆ పిల్లను ఆ దుష్పర్మ వాళ్ళచేత ఆ పనే చేయించింది. అట్లా మనం గూడ ఆయన మనకు శైయస్కరమైనది చేయబోతే మన యిష్టాయిష్టాలను బట్టి ఆయన మాట వినము. ఆయన చేసినది శైయస్కరమని అనుకోము. ఆయనే ఒకల కాలికురుపును, ‘పబి జన్మలేందుకు! పబి రోజులు చాలు’, అని నివృత్తి చేసారు. అందుకని ఏది చేసినా మనం బాగుపడతాము అనుకుంటే ఆయన చేస్తాడు. లేకపోతే చేయడు. మనం చెడుకర్మలు చేస్తాము. దాని పలితం అనుభవిస్తాము. ఆ పలితాన్ని అనుభవించకుండా ఆయన కాపాడాలంటే మనం అటువంటి పనులు యికముందు చేయకుండా వుండే బుట్ట తెచ్చుకుని వుండాలి. అప్పుడే ఆయన కాపాడుతాడు. మనం మంచిగా

మారకపోతే ఆయన ఎందుకు చేయాలి? ఎందుకు చేయకూడదు? అంటావేమో! ఉదాహరణకు నిన్న మోసం చేసినవాడే వున్నాడనుకుండాం. అతనిని బాబా ఆ కర్మఫలం అనుభవించకుండా రక్షించారు. అప్పుడేమీ జరుగుతుంది?

నేను ఎలా వున్న రక్షించడానికి బాబా వున్నారు గనుక ఎలాగైనా ప్రవర్తించవచ్చుననుకుంటాడు. అంతేగాక తాను చేసినవస్తే సలయైనవి గనుకనే బాబా నన్న కాపాడారు అని గూడ అనుకుంటాడు. ఇంకా ఏదైనా అంటే నాలో లోపాలుంటే సలచిద్దుకోమని బాబా చేపేవారే గదా! కనుక నేను చేసేవి సలయైనవేని గూడా అంటాడు. అందుకని ఈ శిక్షలన్నీ గూడా మనలో సలయైన మార్పి రావడానికి బాబా చేస్తారు. అయితే నువ్వున్నట్లు ఆయన అటువంటి వాళ్ళకే ఎక్కువగా చేస్తున్నట్లు పున్నమాట నిజమే. చూస్తుంటే అది నిజమేనని అనిపిస్తుంది. తమ ప్రవర్తనలో ఎట్టి మార్పురాని వాళ్ళకు గూడా బాబా ఎంతో మేలు చేస్తున్నారు. కానీ అది ఆయన యిష్టముండి చేయరు. పిల్లలు పట్టుబడితే మనకు యిష్టము లేకపోయినా చాక్కెట్లు యిచ్చినట్లు యిస్తాడు. దాని ఫలితం వాళ్ళ అనుభవించవలసిందే. ఉదాహరణకు ఒకడు ఒక ఉద్దీగము తనకు కావాలని పట్టుబడ్డాడు. ఆ ఉద్దీగము అతనికి మంచిభి కాదని, యిఖ్యందులోస్తాయనీ బాబాకు తెలుసుననుకుండాము.

అందుకని ఆ ఉద్దీగము అతనికి రానివ్వారు. కానీ యితడు పట్టుబడ్చి పారాయణ చేస్తున్నాడు. అతనంత పట్టుబడ్డాడు గనుక ఆ ఉద్దీగం యిప్పిస్తారు. కానీ ఆ తర్వాత వచ్చే యిఖ్యందులకు అతడే బాధ్యడు. ఇందాక మనం చెప్పుకున్నట్లు ఆ అమ్మాయి భర్త చనిపోయాడు. బాబా మాట వినకుండా అదే సంబంధము చేసినందుకు ఫలితం ఆ అమ్మాయి అనుభవించవలసిందేకదా. అంతేగాక యిలా ఆయన కోఱకలను నెరవేర్చడం వలన కలిగిన యిలాంటి ఫలితాలను బట్టి గాని, లేక తాము కోరుకున్నట్లిని నెరవేర్చినందుకు కృతజ్ఞతతో గానీ ఆయనపై భక్తి కలిగి ఆయనపై విశ్వాసం కలగడానికి అవకాశముంది గదా! అందుకని ఆయన మనకు శ్రేయస్కరమైన దానినే చేస్తారు అన్న విశ్వాసముండాలి”.

“అంతటి విశ్వాసం ఎలా కలుగుతుంది మాస్టారూ?”

“అందుకు ఆయన చలిత్త ‘సాయలీలామ్ముతము’ పారాయణ చేయాలి. ఊరికే పారాయణ చేస్తే చాలదు. ఆయన లీలలను స్మృతించుకుంటుంటే మనకే తెలుస్తుంది. ఎవరూ చెప్పునక్కరలేదు. అప్పుడు ఆయనపట్ల భక్తి పెరుగుతుంది. విశ్వాసం పెరుగుతుంది. రాను రానూ మనకు ఆయన ఏం చేసినా, చేయకపోయినా ఆయనపట్ల మన భావం చలించదు. ఆయన మీద భక్తి పెలిగిన కొఢీ ఆయన పద్ధతిన్న పనులు చేయలేకపోతాము. క్రమంగా అందరిలోనూ బాబాను చూడడం అలవాటయ్య మనం అనుకున్న గమ్మానికి చేరగలుగుతాము.

ఇప్పుడు చెప్పు. బీనిలో సీ సాధనకు అంతరాయం ఎక్కడుందో! అందుకని మనకు లక్ష్మి మీద ఆసక్తి ఎంత దృఢంగా పుంటుందో అంతగా సాధన కొనసాగుతుంది. అందుకని బాహ్యపరిస్థితులు ఎప్పటికీ అడ్డగావు, కాబోవు. అన్నింటికి మన మనస్సే ప్రతికూలము. మనస్సే అనుకూలము. అందుకే పెద్దలన్నారు: ‘మన యేవ మనస్యాణాం కారణం బంధమోక్షయే’ అని.

అందుకేనోయ్ నేను చెప్పేది. ముందు మనకేట కావాలో తెలుసుకోవాలి. దానిని ‘ఆయన యివ్వగలరు’ అన్న విశ్వాసముండాలి. ఆ తర్వాత ఆయన చెప్పిన మార్గాన్ని అనుసరించాలి. అప్పుడు గమ్మం తప్పక చేరతాము”

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి అమృతపాక్కలు విను అక్కడి వారంతా ఆశ్చర్యానంద చకితులయ్యారు. ప్రశ్నించిన ఆ భక్తుడు భక్తిభావంతో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలితో యిలా అన్నాడు: “మాస్టారూ! మాకు యింత వివలించి మీరు చెప్పేవరకూ ఏమీ తెలియదు. ఇక నుంచి మీరు చెప్పినట్లు చేయడానికి తప్పక ప్రయత్నిస్తాను” అని.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి నమస్కరించి సెలవు తీసుకున్నాడు.

అందరూ గూడ అదే సంకల్పంతో వెళ్ళి పుంటారని అనుకుంటాను.●

నాయ అవతరణ మంసవాళికి

గురుపూర్విము

~ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ ~

మా నవుడు తన బాల్యంలో చిన్న చిన్న మాటల దగ్గరనుంచి జీవితంలో సర్వ విషయాలనూ మరొకినుండి నేర్చుకుంటాడు. ఇందులో భాగంగా ప్రకృతినుండి వైజ్ఞానిక విషయాలు తెలుసుకొనడానికి గూడ మరొకల బోధ అవసరమోతోంది. అదే ప్రకృతినుండి పారమార్థిక విషయాలనుగూడ మానవుడు ఉత్తమమైన గురువుల వద్ద నేర్వావలసిందే భాగవతంలోని అవధూత ఉద్ధవగీతలో సాక్షాత్తూ శ్రీకృష్ణనిచేతగూడ ప్రశంసించబడిన పూర్ణపురుషుడు. తాను ప్రకృతిలోని 24మంచ గురువులనుండి ఏమినేల్చి పరిపూర్ణతను సాధించాడో చెబుతాడు. దానినే పరమ ప్రామాణికంగా శ్రీకృష్ణుడు ఉద్ధవసికి బోధిస్తాడు. తిలిగి ఆ బోధే మొదటి రెండు దత్తాత్రేయ అవతార చలిత్తల సంపుటమైన శ్రీ గురుచలిత్త మనకు బోధిస్తుంది. మూడవ దత్తాత్రేయ అవతారమైన శ్రీ మాణిక్యప్రభువు గూడ తిలిగి జ్ఞానమలాగే ఆర్జించినట్లు తమ భక్తులతో చెప్పారు.

పారమార్థిక జ్ఞానమేలేని పామర జీవితం అసూయ, ద్వేషము, మమకారము మొ||న వాటిని

పెంపాంబించి, ఇటు వ్యక్తిని, అటు సమాజాన్ని గూడ తారుమారు చేస్తుంది. జీవితానికి ఏకైక లక్ష్మిమైన శాంతి, తృప్తి కొంచెమైనా తొంగిచూడవు. అమావాస్యనాడు ఆకాశంలో యథాపూర్వం చంద్రమండలమన్నప్పటికీ సూర్యునికాంతిని భూమిపైకి ప్రతిజింజించనందువలన అగోచరమోతుంది. అలానే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని మన జీవితాలలో ప్రతిజింజించే గురుస్వరూపం లభ్యం కాకపోతే మానవజీవితం సాగరమధ్యంలో చికిత్స దిక్కుచి, నావికుడు లేని నౌకలా వుంటుంది. ఏ అనంత విశ్వం పైన చెప్పిన మహానీయులందిలీకి గురుస్వరూపమై, బ్రహ్మజ్ఞానులుగా చేసిందో, శాంతి, తృప్తులను వాలరూపంలో మూసపాశిసిందో, అట్టి విశ్వమే పామరులపాలిటి దుఃఖసాగరంగా పరిణమిస్తుంది.

ఈ సృష్టిలోని అసంఖ్యాకమైన జీవులలో, అదృష్టవశాత్తూ వివిధ స్థాయిలలో ఆధ్యాత్మిక పరిపాకంగలవారు గూడా వుంటారు. పూర్ణగురుని సాన్నిధ్యం ప్రతివాలికీ లభ్యంకానప్పటికీ శాంతి, తృప్తులు కుద్దే ఆధ్యాత్మిక జీవనము ఒకటి వున్నదని మనకు

తెలిపేవారు కొందరుంటారు. ఇట్టివాలి సాంగత్యం శుద్ధ పాణ్యమి నుండి నానాటికి వృథిచెందే చంద్రకళల వలె మనజీవితాలలోకి ఆత్మజ్యోతిని ప్రసలింపచేస్తుంది. ఈ వికాసం పూర్ణగురు సందర్భంలో పరిపూర్ణమవుతుంది. ఈ రహస్యాన్ని తెలుపుతుంబి గురుపూర్ణమ.

పూర్వజన్మ సుకృతం వలన పూర్ణగురుని సాంగత్యం ఎందరికో కలుగవచ్చు. కాని వాలి వాలి పరిపాకాలను అనుసరించి మాత్రమే వేరు వేరు సద్గురు భక్తులు పలితాన్ని పొందుతారు. అంతేకాదు, పూర్ణగురుని సాంగత్యం జీవితంలోని కష్టసుఖాలనే మబ్బుతెరల మాటున మరుగవనివ్వకుంటే వాలి సాంగత్య ప్రభావంవలన, చంద్రుని ప్రభావం వలన కలువకు వలె, చెట్టు సాంగత్యం వలన కాయ పండైనట్లు - ఆట్టి దృఢ భక్తుల పొత్తుల పెరుగుతుంబి. ఈ వికాసంలోని దశలను చంద్రకళలతో పోతిస్తే పూర్ణవికాసం కలిగిన దశను పున్సుమితో పోల్చువచ్చు. అట్టి స్థితిపై తీవ్రమైన ఆకాంక్ష కలిగి భక్తుని జీవితాన్ని వుంచగలిగినప్పుడే గురునేవలో అట్టి సైర్యం బిక్కుతుంది.

కనుక సాధకుని ప్రధాన కర్తవ్యం తన పూర్ణగురుని యొక్క పూర్ణస్థితిని తన హృదయఫలకం మీద స్పష్టంగా ముఖించుకోవడమే! అందుకు సాధనమే గురుపూర్ణమనాడు సద్గురుని పూజించుకునే ఆచారం అనాదిగా వస్తున్నది. అందుకు ఉత్తమమైన సాధనం పూర్ణగురుని చలిత్త పారాయణ చేయడమే!

వ్యక్తి జీవితంలో పైచెచ్చిన లీతిన ఆత్మవికాసంలో కొన్ని దశలు, లేక కళలు కనిపించినట్టే, మానవజాతి చలిత్తలోకూడా జరుగుతుంబి కాబోలు. ఇంతకు ముందటి గురువుల అవతరణలు వివిధ దశలు అనుకుంటే సాయాశుని అవతరణయే మానవాళికి గురుపూర్ణమ.

సకల జీవులు, దేవతలు, యావత్తీ విశ్వమూర్తమ రూపమేనని, భగవంతుడు మానవులందరికీ ఒక్కడేనని, ఆయననారాధించడానికి మతబేధం అప్రస్తుతమనీ తెల్పుతూ ప్రతి మతస్థానికి అతని మత జీవితపరాకాష్టను తనలో చూపిన వేరిక గురుస్వరూపమేది చలిత్తలో కనిపించదు. అందుకే పాల్రెప్సు అనే పాశ్చాత్య పండితుడు శ్రీ సాయి అవతరణ

మానవజాతియొక్క ఆధ్యాత్మిక చలిత్తలోనే మైలురాయి పంటిదని, నూత్నయుగానికి నాంచియసీ అన్నాడు. అంతటి మహాసీయుని అనురూపాన్ని చవిచూసిన మనము గురుపూర్ణమ సార్థకం చేసుకుందాము.

“తల్లికి తగ్గ బిడ్డలకండి, మీ ఆధ్యాత్మిక ధనాగారాలను నింపుకోండి” అన్నారు సాయి.

వాలిచలిత్త భక్తితో పారాయణచేసే వాలికి వాలి అనురూపం గూడ నేటికి లభిస్తుంది. ఇక ఏడురోజులలో మరణించనున్న పరీక్షితుకు అందుకే శుకయోగి వేరిక సాధనచెప్పక, భాగవత శ్రవణం మాత్రమే చేయించాడు. విజయానందుడనే సన్యాసి మరణించనున్న రోజులలో శిలిడీ సాయిబాబా కూడా తలింపుకు భాగవత పారాయణ చేయించారు.

ఈ ఉత్తమ సత్యాన్ని గుర్తించకుంటే శుకుడు, సాయిబాబాలకంటే మనకే ఎక్కువ తెలుసునని భ్రమించి, అనేకమంది మహాత్ముల చలిత్త పారాయణమనే సాటిలేని సాధనమును మనం అలక్షం చేస్తాము. మహాత్ముల చలిత్తలు మరియు బోధలు శ్రద్ధతో పారాయణ చేయడం వాలి ప్రత్యుష సాన్నిధ్యంతో సమానమని శ్రీ రమణమహర్షి గూడ చెప్పారు. వెంకయ్యసౌమి గూడ శ్రీ పోతులూరి వీరబ్రహ్మంగాల చలిత్తవంటివి చదవమని ఒక భక్తుడితో చెప్పారు. వీరబ్రహ్మంగారు గూడా తాము దత్తావతారమని ‘కాలజ్ఞానం’లో ప్రాశారు. రెండవ దత్తావతారమైన శ్రీ సృసింహసరస్వతి స్వామి తమ గులంబి “శ్రీగురుచలిత్త” ర్ఘంధం రూపంలో తామే వుంటామని, అది పారాయణ చేసిన వాలికి జహాపర శ్రేయస్తు, తమ అనురూపము కలుగుతాయని ప్రమాణం చేసిచెప్పారు. ఇతర మతాలలో గూడ ఈ సాంప్రదాయమే వున్నది. బైజుల్ మరియు ఖురాన్ లలో ఎక్కువబాగం ఆయా జాతులలో వెలసిన ‘ప్రవక్తలు’ అనబడు మహాసీయుల చలిత్తలుంటాయి. అందుకే ఆయా మతస్థులు వాటిని శ్రద్ధగా చదవాలని విధించారు. అందుకే రానున్న గురుపూర్ణమకు అరమలికలు లేక అందరూ మహాత్ముల చలిత్తలు పారాయణ చేసుకోండి! ●

మన ఇల్లు

~ శీమతి అడిదం వేదవతి ~

నారు ఊహ తెలిసేటప్పటికి మేము విద్యానగర్ లో ఉన్నాము. తమ్ముడు ఇంకా పుట్టలేదు. ఇంటి నిండా ఎప్పుడూ చాలామంది ఉంటూ ఉండేవారు. నాన్నగారు ఎక్కువ సమయం హోలులో కూర్చుని వచ్చిన వారితో మాట్లాడుతూనో, ప్రాసుకుంటూనో ఏదైనా గ్రంథం చదువుతూనో, ఉండేవారు. హోలులో కొంతమంది ధ్యానం చేస్తూనో మాప్పరు గాలి మాటలు వింటూనో ఉండేవారు. అమ్మ వచ్చినవాలికి కాఫీలు, భోజనాలు ఏర్పాట్లు చేస్తూనో, చేయస్తూనో, వచ్చిన వారితో ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతూనో ఉండేవారు. ఆ ఇంట్లో నిరంతరం బాబా గులంబి మాటలు, భజనలు, పాటలు ఉంటూ ఉండేవి. లేదా సత్సంగం వినిపిస్తూ ఉండేబి. చివరకు నాకు అన్నం పెట్టేటప్పుడు, నాతో ఆడేటప్పుడు, నన్ను నిద్రపుచ్చేటప్పుడు, పాటలతోనే జోడించి ఆ పనులు చేసేవారు. బాగా లేనప్పుడు బాబాను ప్రార్థించి బాబా ఊచి రాసి, మందులు కూడా ఇచ్చేవారు. నాకు కథలు చెప్పినా, అచి మహోత్సుల కథలో, రామాయణ- భారత - భాగవతాలో లేదా సాయి లీలలో భక్తుల అనుభవాలో అయి ఉండేవి. ప్రతినిత్యం మేమంతా ఏబి తిన్నా త్రాగినా బాబాకు నివేదించే తీసుకునేవారము. ఇంట్లో 'వంట చేయడం' ఉండేదికాదు

బాబాకు నైవేద్యం చేయడం ఉండేబి. 'కాఫీ నివేదన, కాఫీ ప్రసాదం' ఉండేవి. మహోత్సుల దర్శనమూ, శిలాంగి యాత్రలూ ఉండేవి. నిరంతరం సత్సంగము సత్కాలక్షేపమూ మాకు అన్ని వైపుల నుండి వినిపిస్తూనే ఉండేవి.

ఉదయమే నిద్రలేచి గురు బ్రహ్మ శోకం చెప్పుకోవడం ఆ తర్వాత కాలకృత్యాలు తీర్పుకొని ఉదయ హరితికి హోజరు కావడం మా నిత్యకృత్యం. తర్వాత మధ్యాహ్న భోజనం మేమంతా కలిసి చేసే వారము. అప్పుడు కూడా మాప్పరుగారు ఆధ్యాత్మిక విషయాలు మాట్లాడుతూనే ఉండేవారు. అచి వింటూనే మేము భోజనం చేసేవాళ్ళము. విద్యానగర్ లో ఎక్కువగా కాలేజీ విద్యార్థులు మాప్పరుగాలి సహాయాయులు వస్తుండేవారు. వారితో పాటు సాయంత్రం సత్సంగానికి చుట్టుప్రక్కల ఊరి ప్రజలు వచ్చేవారు. అలాగే తేలు కుట్టినవారు, అనారోగ్యంతో బాధపడేవారు తీవ్రవైన కష్టాల్లో వున్నవారు వచ్చి మాప్పరుగాలికి తమ సమస్యలు చెప్పుకుని పరిపూరము, అభయము, ఆశీర్వచనము తీసుకునేవారు. ఎంతోమందికి చిత్రంగా వారి సమస్యలు తొలగిపశియి వారు కృతజ్ఞతతో ప్రేమతో మళ్ళీ మళ్ళీ ఆయన దర్శనానికి వస్తూ వుండేవారు. ఇలా ఎప్పుడూ మన ఇంట్లో సందడి సందడి! ఎప్పుడూ

పండుగ వాతావరణమే! నిరంతరం సాయిధ్యాసతో ఆ వాతావరణమంతా నిండి వుండేది. ఇక పండుగ దినాలలోను, పర్వదినాలలోను, ప్రత్యేక సందర్భాలలోనూ మరింత తీవ్రంగా సాయి ధ్యాసలో గడిపేవారంతా!

ఇంతటి బీళలో ఆ సద్గురు దంపతులైన మాతల్లిదండ్రులు వుంటూ వున్నప్పటికీ మాకు ఎప్పుడూ విసుగనిపించలేదు. కారణం వారు సాయిని నిరంతరం సేవించడమనే జీవితపథానం ఎంతో సరదాతోనూ, ఆనందోత్సాహంతోనూ సహజంగా జలగిపశితూ వుండేది. మామూలుగా కుటుంబంలో సాధారణంగా పెద్దలు నిరంతరం పూజ పారాయణాదులతో గడుపుతూ వుండటం వల్ల పిల్లలతో సలిగా సమయం గడపలేకపోవడం చూస్తాము. అందుకని అటువంటి బీళ ఎప్పుడపుతుండా అని పిల్లలు ఎదురు చూడడం చూస్తాము. కానీ మన ఇంట్లో అటువంటి సమస్య ఉత్సవం కానేలేదు. కారణం ఆటలు, పాటలు, సరదాలు, సంతోషాలు, యాత్రలు అన్ని వుంటూనే వుండేవి. అయితే అవస్త్ర బాబాతో అనుసంధానమై వుండేది. ఆ ఇంట్లో ఏ వస్తువు ఏ ఒక్కటి కాదు--అందటి!

ఉదాహరణకు, మన ఇంట్లోని బోమ్మలు అందలిపీ, తినుబండారాలు అందలిపీ, పుస్తకాలు అందలిపీ, చాపలు అందలిపీ.... అన్ని బాబా ప్రసాదమే! ఆ ప్రసాదాన్ని అందరమూ కలిసి స్వీకరించాలి. అందరమూ తృప్తిగా ఉండాలి. ఇలా ఉండేది మన సంస్కృతి. కనుక మా దగ్గర ఉన్న బోమ్మలతో ఇంటికొచ్చిన వారి పిల్లలు ఆడుకోవచ్చు, పాడు చేయవచ్చు కూడా.. నాకు ఏమీ బాధనిపించేది కాదు. 'ఆ ఇల్లు మన అందరి తండ్రి అయిన సాయిబి కనుక మన అందలిపీ! ఆయనను అందరమూ కలిసి సేవించాలి. ఇదే ఆలోచన విధానం ఇంట్లోని అందలిపీ!

అందుకే మాకు ప్రత్యేకమైన బంధువీతి అలవడలేదు. ఎందుకంటే అందరూ గురు బంధువులే కదా! అందరూ మాకు అన్నయ్యలు, అక్కయ్యలు, మామయ్యలు, అత్తయ్యలూ.. వారికి, రక్త సంబంధికులకి మా మనసులో ఎటువంటి భేదభావం రాలేదు. ఎందుకంటే మాతల్లిదండ్రులకు లేదు గనుక. ఇక కుల మత భేదాలు, ప్రాంతీయ భాషా భేదాలు ఆ ఆప్యాయతను ప్రభావితం చేయలేకపోయాయి. అందరూ మనవాళ్ళే, ఎవరూ

పరాయి కాదు - అనేది మాకు తెలియకుండానే మామనసులలో ముల్లింపబడింది.

ఇదే సంస్కృతి మేము ఒంగోలు వచ్చిన తరువాత కూడా కొనసాగింది. నిరంతరం ఇంట్లో ఉండేవారి సంఖ్య పెలిగింది. వచ్చి పోయే వారి సంఖ్య కూడా. నాన్నగారు కూడా ఎంతో తీవ్రమైన పని ఒత్తిడిలో ఉండేవారు. అయినా మా సరదాలకు, హాయికి ఏమీ లోటు లేదు. పూలజడలు, గోలంటాకులు, పండుగలు, ముగ్గులు, కళలు ఎప్పుడూ ఏదో ఒక సరదా సాయిని సేవించడంలో భాగంగా జలగిపశియేది. ఇంట్లో ఎప్పుడూ నప్పులు వినిపిస్తూనే వుండేవి. అందరమూ ఎంతో సంతోషంగా, ఆనందంగా, సరదాగా, ఆడుతూ పాడుతూ వుండేవారం.

అమ్మగారు మాస్టరుగారు కూడా ప్రతి సేవను పరిస్థితిని ఎంతో ఉత్సాహంతో నింపి వేసేవారు. నిరుత్సాహం, నిష్పాహ, అద్రేర్యం మేము వారిలో ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆర్థిక ఇబ్బందులు, ఉద్దీగ పరమైన ఇబ్బందులు, సౌమాజిక ఇబ్బందులు, ఎన్నోరకాల మనస్తత్వాల వ్యక్తులతో వ్యవహారించడం వల్ల ఇబ్బందులు... ఇవేమీ అసలు వారిపై ప్రభావం చూపేవి కావు. కనుక మాపై ఆట్టి ప్రభావంలేనేలేదు. ఇంటి వాతావరణంపై ఎటువంటి ప్రభావం ఉండేది కాదు. అసలలా ఇంటి వాతావరణాన్ని ఏర్పరచడం సాధ్యమేనా? అని ఇప్పుడు ఆశ్వర్యపోవాల్సిందే! నిరంతరం ఉత్సాహం, ఆనందం మన ఇంట్లో పరవళ్ళ తొక్కుతూ వుండేది.

అమ్మ, నాన్నగార్లు ఏ విషయం మీదైనా వాచించుకోవడం కూడా నేను చూడలేదు. వాలిధ్దల మధ్య వాదనకాదుకదా, చర్చకాదుకదా, కసీసంఅబ్బప్రాయభేదాన్ని కూడా మేమెప్పుడూ చూడలేదు. ఇధ్దరూ వారి వారి బాధ్యతలను అత్యంత సామరస్యంతో నెరవేర్చేవారు. ఇంటికి వచ్చినవారు రకరకాల మనస్తత్వాలతోను, స్వభావాలతోను వచ్చి తమకు, సాటివారికి ఆ పుణ్యదంపతులకు ఎన్నో సమస్యలు తెచ్చిపెట్టేవారు. వారు అత్యంత ప్రశాంతంగా, చాకచక్కంగా, ప్రేమగా వారు ఎలా ఆలోచించుకుంటే ఆ సమస్య, అబ్బప్రాయ భేదము తొలగి సామరస్యత కుదురుతుందో చెప్పి, వాళ్ళ వారిని సాయి సేవకు సామరస్యంతో ఉపక్రమించేలా చేసేవారు.

పిల్లలమైన మాకు కలిగిన ప్రతి చిన్న కోలక, సరదా తీర్చేందుకు ప్రయత్నించేవారు. వారు తీర్చలేని

కోటికలను, మేము అడగనూ లేదు. వారు మేము అడిగినని తీర్చుకుండానూ లేరు. ఇంట్లో నిరంతరం జిల్లే ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాలలో పాల్గొనుచుని మమ్మల్ని ఎన్నడు బలవంతపెట్టి ఎరుగరు. అఖి ఎందుకు మంచిదీ చెప్పి మా స్వేచ్ఛకు మమ్మల్ని వారు వభిలి వేసేవారు. మేము అడిగే ప్రతి ప్రశ్నకు ఓర్పుగా సమాధానం చెబుతూ, మా మనసులలో బాహాను సేవించడం, స్కాలంచడం ఎందుకు మంచిదీ మాకు అర్థమయ్యే దాకా వివలించేవారు. కానీ మేము హోరతి గానీ, పూజ గాని చేయాలని మాకు మేము సంసిద్ధులమయినప్పుడు ఆ పూజ లేక హోరతి అత్యద్ధగా చేస్తే ఒప్పుకునేవారు కాదు. త్రద్గగా చేయడంలోనే ఘలితం వున్నదని, ఆదే బాబాకు సంతోషాన్ని కలిగిస్తుందని చెప్పేవారు.

నాన్నగారు, నేను చిన్నప్పుడు కలిసి పళ్ళు తోముకునేవారం. ఆయన నాకు, తమ్ముడికి స్నానం చేయించేవారు. తరువాత ఆయన స్నానం చేసేవారు. ఆ తరువాత మేము కలిసి భోజనం చేసేవారం. అప్పుడప్పుడు మాకు ముద్దలు కలిపి పెడుతూ, బాబా గులించి మాట్లాడటం గానీ, తమ్ముడిని ఆడిస్తూ భోజనం పెట్టడంగాని చేసేవారు. తరువాత తరువాత ఒకొక్కసాధ దూరదర్శన్ లో ప్రసారమయ్యే P.G.C కార్యక్రమాలు అందరం కలిసిచూస్తూ భోజనం చేసేవారము. నాన్నగారు నాతో క్యారం బోర్డు, చైసీస్ చెక్కర్, పులి-మేక అడేవారు. ఆయనతో కలిసి ఉదయం ఒకొక్కసాధ వాకింగ్ కి వెళ్ళేదాన్ని. కొన్ని రోజులు కలిసి ఆసనాలు, ప్రాణాయామం కూడా చేసేవారము. ఆయనే మాకు అవి నేర్చారు కూడా! నేను కూబిపూడి సృత్యం నేర్చుకునే దానిని. నేను ఇచ్చే ప్రదర్శనలకు ఏమాత్రం ఫీలున్నా తప్పకుండా వచ్చేవారు. ఒంగోలులో ఓత్తలేఖనం, వ్యాసరహన, వక్త్వత్వం, పాటలు, సృత్యం, ఆటలు - ఏ పాటలు జిలగినా తప్పకుండా మేమిద్దరము పాల్గొనేవారము. భగవభీత శ్లోకాలు పాటలకు, విచిత్ర వేషధారణ పాటలకు కూడా పంపేవారు. హింది పరీక్షలకు, సంస్కృత పరీక్షలకు కూడా మేము ఇద్దరమూ వెళ్ళాము. అన్నింటికి ఆయనే త్రద్గ వహించి మమ్మల్ని తయారుచేసి పంపించేవారు. ఎక్కువసార్లు మేమిద్దరము ఏదో ఒక ప్రైజ్ గెలిచేవారం. తప్పకుండా స్వాల్ఫో పస్ట్ రావాలి, పాటలలో మీరే గెలవాలి, అని

ఆయన ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. తప్పకుండా పాల్గొనండి అని మాత్రమే అనేవారు.

ద్వారక తో ఎక్కువగా క్రికెట్, బ్యాట్-మెన్-టెన్ ఆడేవారు. బాణాలు వేయడం నేర్చేవారు. ఇక అమ్మ ఇచ్చే ప్రోత్సాహం, అమ్మ ఉత్సాహం, సరదాకు మరేచి సాటిరాదు. రంగురంగుల కాగితాలతో, కర్రలతో, పుల్లలతో, ద్వారకకు రకరకాల బాణాలు, కిరీటాలు, అమ్మలపాదులు తయారు చేసేవారు. ఇక ద్వారక దగ్గర ఉన్నన్ని బ్యాట్లు, బాల్స ఇంకెవల దగ్గర ఉండేవి కావు. ఎన్నెనా కొనిచ్చే వారు. “మొన్నే కొన్నాను కదా, అప్పుడే మళ్ళీ కావాలా?” అని వారు ఎప్పుడూ అనలేదు. కానీ వాడి బ్యాట్ లతో, విల్లు-బాణాలతో, బొంగరాలతో, తుపాకీలతో, చిన్న పెద్దా అందరూ ఆడుకునేవారు. ఇంటికి వచ్చిన పిల్లలు పాడు చేసేవారు కూడా! అయినా మేమేమీ అనుకునేవారం కాదు. ‘పాడైపోతే కొత్తది కొనుకోవచ్చు’ అనే భీమా మాకెప్పుడూ వుండేబి. రకరకాల చిరుతిండ్లు, పాసీయాలు, అమ్మ మా కోసం ఎంతో రుచిగా తయారు చేసేవారు, చేయించేవారు. ఇంటికి వచ్చిన పిల్లల సరదాలు కూడా తీర్చేవారు అమ్మ. వాలికి నచ్చిన పిండివంటలు చేయించడం, వాలితో ఆడటం ఆమెకెంతో సరదా! ఆమెతో మేము చెన్, చైసీస్-చక్కర్, అప్పాచమ్మా, క్యారంబోర్డు, జిజినెస్- ఇలా అమ్మగాలతో మేమంతా ఆడని ఆట లేదు. ఇంటికి వచ్చిన ఆడపిల్లలకు పూల జడలు, ఫోటోలు, గోలింటాకు, వంటలు, వడ్డనలు-ఇలా అస్త్రి చేయడం, నేర్చడం చేసేవారు అమ్మ.

అమ్మకు బుక్ బైండింగ్ దగ్గర నుంచి పాలం పనుల దాకా, వంటలు, కుట్టు-అల్లికలు, టైలింగ్, ఇల్లు కట్టడం, తోటపణి... అస్త్రి వచ్చు. ఇక శ్లోకాలు, పద్మలు, పాటలు, పాడటం, రాయడం వచ్చు. అందుకని అందలకీ ఏది అవసరమైతే అది చేసేవారు అమ్మ.

మేము చేసే ప్రతి చిన్న పెద్ద పనులలో, అమ్మ చేసే పని ఎక్కువ, మేము చేసేబి తక్కువ వుండేబి. ఉడాహరణకు నేను స్వాలుకు వెళుతుంటే బ్యాగు సర్దడం, పాకెట్ మసీ, రబ్బర్ బ్యాండ్ లు, పెన్సు, పెన్సిల్ మొదలైనవి అస్త్రి అమ్మ పట్టించుకునేవారు. నాకు చాలా పెద్ద జడ వుండేబి. దానిని ఆమె రకరకాలుగా వేసేవారు. మా పుస్తకాలకే కాక ఎప్పుడైనా మా స్వేహితుల పుస్తకాలు, ఏ కారణంగానైనా మా దగ్గరకు వస్తే అందమైన ప్రకృతి బోమ్మలు ఉన్న కాగితాలతో బైండింగ్

చేసి అట్లలు వేసి యిచ్చేవారు. అలాగే మా స్నేహితులకు కూడా రకరకాల చిరుతిండ్లు న్యూలుకు పంపేవారు.

ఇంతా చేస్తే, ఆమెకు ఆరోగ్యం అస్పులు బాగుండేది కాదు. ఆమె చాలా కాలం నుంచి నడవలేరు కూడా! అయినా తన అనారోగ్యం ప్రభావం దైనందిన జీవితం మీద గాని, బాబా సేవ మీద గాని, ఇంటి వాతావరణం మీద గాని, మా సరదా జీవితం మీద గానీ, అస్పులు పడలేదు. అసలు ఆమెకు అంతటి తీవ్రమైన శారీరక బాధలు ఉన్నాయని కాసీ, ఆమె అనారోగ్యం గులించి గాసీ మాకు గుర్తు కూడా వుండేది కాదు. అంత ఉత్సాహంగా వుంటారు అమ్మ.

ఇక మాస్టరుగారు హోస్పిటియులు. అమ్మగారు అంతే! ఎప్పుడూ సరదాగా వుండేవారు. చలోక్కులకు సామెతలకు తక్కువ లేదు. అందుకే ఇంటీల్ని చిన్నలకు, పెద్దలకు, ఇంటికి పచ్చిన వాలికి ఎంతో ఉల్లాసంగా ఉత్సాహంగా వుండేది. ప్రతి సన్నిఖేశంలోనూ, సంఘటనలోనూ, సరదాలోనూ వెనకాలే నేపథ్య సంగీతంలో సాయినాథుని ధ్యాన అనుసంధానమవుతూ వుండేది. ఉడా. ద్వారక బాణం వేసిన ప్రతిసారి, బాబాకు నమస్కరించుకుని వేసేవాడు. అమ్మ చెన్ ఆడిన ప్రతిసారి, ప్రతి ఆడుగులోనూ బాబా స్కరణతో వేసేవారు. పూలజడ వేసేటప్పుడు, జడ అల్లినప్పుడు, పక్క పిన్నలు పెట్టేటప్పుడు, పూలు ముడిచినప్పుడు బాబా స్కరణతోనే చేసేవారు. ఇలా ఎల్లప్పుడూ గుర్తు పెట్టుకునే అలవాటు ఒక సంస్కృతిలా మలిచారు అమ్మ.

ఇక ఇంటికి వచ్చిన ప్రతివాలిని, ఇంటీల్ని వాలిని, చక్కగా ఆదలించి వాలికి ఉపయోగపడటమే అమ్మ నాన్నగార్ల ఉద్దేశం. తమకు పరిచయం ఉన్న ప్రతివాలి మానసిక, శారీరక, ఆర్థిక, ఆధ్యాత్మిక అవసరాలను గుర్తించి స్వీంతన, సహాయము, సహకారము సాధ్యమైనంత అంబించి, వాలిని సాయి మార్గంలో పయనింప చేయడమే వాలి ఉద్దేశం. కనుక నాన్నగాల దగ్గరకు వచ్చే ఆర్థులకు, అర్థార్థులకు, జిజ్ఞాసువులకు, ముముక్షువులకు తగిన మార్గం చూపే వారాయన. ఇక అమ్మగారు వారందలినీ ఆదలించి పేరుపేరునా వాలికి ఇష్టమైన వంటకాలను సమకూరుస్తూ, వాలి అవసరాలను గుర్తుస్తూ వాటిని సమకూర్చేవారు. ఎవరికైనా అనారోగ్యంగా వుంటే, వాలిపై ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించి తగిన ఆహారము, వైద్యము, విత్రాంతి

ఉండేలా చూసుకునేవారు. ఆ పుణ్యదంపతుల ప్రేమ, ఆదరణను ఎవరూ, ఏనాటికీ మల్లిపోలేదు. పిల్లలమైన మేము కూడా వారందలితో ఎంతో ప్రేమగా, ఆప్యాయంగా, ఆదరణగా ఉండేవారం. నేను ఎవ్వరు ఊరికెళ్లినా చాలా బాధపడే దానిని. ఎంతమందైనా మాతోనే ఉండాలని తిలిగి వెళ్లిపోకూడదని నా కనిపించేది.

మా బంధువులలో ఎవరైనా వస్తే వాలిని ఆదలించి, వాలితో సాధ్యమైనంత సమయం గడిపేవారు అమ్మ, నాన్నగారు. అమ్మ తప్పకుండా వాలికి బట్టలు పెట్టి పంపించేవారు. మాకు మాత్రం వాలికి, మా ఇంటికి వచ్చి వెళ్లి గురుబంధువులకి మధ్య తేడా తెలిసేది కాదు. ఇప్పటికీ తెలియదు.

కుటుంబ పెద్దలతో (బామ్మ, తాత గార్లతో) అత్యంత వినపుతతో, గౌరవంతో మెలిగేవారు అమ్మ, నాన్నగారు. వాలిపట్ల పూజ్యబావంతో ఉంటూ, వాలికి సేవచేస్తూ, వాలికి కావలసిన భోజనాన్ని, ఇతర అవసరాలను తీరుస్తూ, భక్తి వినపుతతలతో వుండేవారు. వారు కూడా అమ్మ నాన్నగార్ల మీదగాని, మా మీద గాని తమ పెద్దలికాన్ని ప్రదర్శించే వారు కాదు. ఎంతో విశాల హృదయంతో సంకుచిత తత్త్వం లేని పరిణామ కలిగిన పెద్దలు వారు. వారు మాతోనే గాక, మన ఇంటికి వచ్చే భక్తులతోను ఇంటీ పున్న వాలితోనూ, చివరకు పనివాలితో కూడా ఒక ప్రేమతో బేధభావం లేక మెలిగేవారు. అమ్మ నాన్నగార్ల జీవితం వాలి ఇష్టప్రకారం నడుపుకోవడానికి పూర్తి స్వేచ్ఛనిచ్చే పరిణామ వాలిలో కనిపించేది. నేటి కుటుంబ పెద్దలకు వాలికి ఎంత తేడా!

మన ఇంటికి వచ్చే వాలి వస్తుధారణ, ఆర్థిక స్థితిగతులు, వాలి ఉద్దీపించాలు, హాందాలు, ఆస్తిపాస్తులు, కులమతాలు మొదలైన వాటి గులించి అసలు పట్టించుకునే వారు కాదు. అవి ఎప్పుడూ సంభాషణలోకి వచ్చేవి కావు. జీతాలు, హాందాలు, కార్బు, ఆభరణాలు మొదలైనవాటి గులించి మన ఇంటీ అమ్మ నాన్నగార్ల కశీసం ప్రస్తావించడం కూడా మేము ఎప్పుడూ వినలేదు. అవి అప్పస్తుతములు, అప్పధానములు నిరుపయోగములైనవని వాలి దృఢ విశ్వాసం. వాటికి నిత్యజీవితంలో ప్రాధాన్యత లేదు - సాయికి, ఆయన సేవకు తప్ప. ఎదురుకుండా గుడిసెలలో వుండే పిల్లలకు, గురుబంధువుల పిల్లలకు మధ్య తేడా మేమెప్పుడూ చూడలేదు. అందలితో సమానంగా ఆడుకునే

వారము.

శిల్పిలమైన మాకు కావలసినవి సంతృప్తిగా సంపూర్ణంగా సమకూరుస్తూనే అందులోనుంచే వివేకవంతమైన ఆలోచనను పెంపాంబింప చేసేవారు అమ్మ, నాన్నగారు. ఉదాహరణకు రుచికరమైన వంటకాలు పెడుతూనే ఆరోగ్యం కోసం భోజనం చేయాలని రుచికోసం కాదని చెప్పేవారు. “ఒక్క మూడంగుళాల నాలుకను సంతృప్తిపరచడానికి ఎన్నిపొట్లు? చేదుగా ఉన్నబి ఆరోగ్యకరమైనదైతే మూడంగుళాల నాలుక గులించి ఆలోచించకూడదు, అఖిచే ఆరోగ్యాన్ని గులించి ఆలోచించాలి. మనసు చెప్పినట్లు మనం బినకూడదు, మనం చెప్పినట్లు మనసు బినాలి” అని చెప్పేవారు. అలాగే మనకున్న డబ్బును గానీ, హోదాను గాని, అందాన్ని గాని, అలంకరణను గాని చూసి ఎవరైనా గౌరవించినా, స్నేహం చేసినా అది వారు మనలను ప్రేమించడము, గౌరవించడమూ కాదని, మనకంటే మనకున్న హంగులకు వారు ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నిస్తున్నారని అర్థమని చెప్పేవారు. కనుక మనం వాటికి విలువ నివ్వకూడదని, వాటిని బట్టి మనం ఎవ్వలికి విలువనివుకూడదని, అవతలి వాలి గుణాలను బట్టి వాలికి విలువ నివ్వాలని చెప్పేవారు. అలాగే నిజమైన అందం మన ప్రవర్తన లోనూ మానసిక, శాస్త్రిక ఆరోగ్యం మీద ఆధారపడి వుంటుందని, అంతేగాని పైపై అలంకరణలో కాదనీ చెప్పేవారు. ఒకవంక పూల జడలు వేస్తూనే, గోలింటాకు పెడుతూనే, ఈ విషయాలను చల్చించడం వల్ల మా సరదా, మోజూ తీరేబి. వివేకవంతమైన ఆలోచనా చేతనయ్యేబి.

ఈక సినిమాలు, నవలలు, అనవసర కాలక్షేపాల గులించి, సాంఘిక దురాచారాల గులించి, మూడు సాంప్రదాయాల గులించి, అన్నింటి గులించి నిరంతరం చర్చలు జరుగుతూ వుండేవి. అయినా మా సరదాలకు లోటేలేదు. అందరం కలసి సముద్రస్నానాలకు, ఎన్నో యాత్రలకు కూడా వెళ్ళాము. ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక ర్ఘంథాలు చదవడమూ, రాత్రింబవళ్ళ చర్చలు చేయడమూ జరుగుతూనే వుండేబి.

నిజానికి మాస్టరుగారు, అమ్మగార్ల వివాహమైనప్పటి నుంచి అమ్మగాలికి ఆరోగ్యం బాగాలేదు. తీవ్ర అనారోగ్యంతో బాధపడుతూ వుండేవారు. ఇంట్లో

ఆర్థిక ఇబ్బందులు ఉండేవి. ఇక ఆ పుణ్యదంపతులు ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలకు అంతేలేదు. మాస్టరుగాలికి ఉద్యోగపరమైన ఇబ్బందులు, ఆర్థిక ఇబ్బందులు, సామాజిక ఇబ్బందులు, భక్తుల రకరకాల మనస్తత్వాల వల్ల ఇబ్బందులు ఎన్నెన్నో వుండేవి. కులాంతర మతాంతర వివాహాలను చేయడం వల్ల ఆయన ఎంతోమంది విమర్శలకు గురయ్యారు. నాస్తిక, హేతువాదులతో ఆయన వాచించడంవల్ల వాలి నుంచి వ్యతిరేకతకు గురయ్యారు. నకిలీ ఆధ్యాత్మికతను బట్టిబయలు చెయ్యడంవల్ల దొంగ గురువులు, ఆధ్యాత్మిక వంచకుల ఆగ్రహానికి గురయ్యారు. కుటీల రాజకీయాలను అడ్డుకోవడంతో కొందరు రాజకీయ నాయకుల వల్ల ఇబ్బందులు ఎదుర్కొన్నారు. చాందసమైన సాంప్రదాయాన్ని, మతదృష్టిని విమల్యించడం వల్ల ఆయన కుల పెద్దల నుంచి, మత పెద్దల నుంచి తీవ్రమైన వ్యతిరేకతను ఎదుర్కొన్నారు. అంతేకాక ఆయన అవ్యాజమైన ప్రేమను తమ స్వార్థానికి వాడుకొని ఆయననే వంచించి కష్టాలకు గులి చేసిన పారెండరీ! ఆయన నిరాడంబరత వల్ల ఆయనకు సరైన సాకర్యాలు అవసరమే లేదని భావించిన భక్తులందరీ! రకరకాల మనస్తత్వాలు గల ఇంటీలో వుండే, ఇంటికి వచ్చే భక్తుల వల్ల నిరంతరం ఆయనకు ఎన్నెన్నో ఇబ్బందులు కూడా కలిగేవి. అయినా ఇవేపీ ఆ పుణ్యదంపతులను, ఆ ఇంటి ఆహ్లాదకరమైన పవిత్ర భీక్షా వాతావరణాన్ని చలింపజేయలేకపోయాయి. అసలన్ని ఇబ్బందులను వారు ఎదుర్కొంటున్నారని వాలికి గాని, మాకు గాని అసలు స్ఫురాలో లేనట్లే వుండేబి. బాబా పట్ల వాలికి ఎంతటి విశ్వాసమో!

అంతేకాదు, మన ఇల్లు చాలా చిన్నదే ఎప్పుడూ. అయినా దాని హృదయం చాలా విశాలం. మన ఇంటి వాతావరణం ఆహ్లాదకరం, ప్రోత్సాహకరం పవిత్రం, భీక్షామయం. అందుకే మన ఇంటికి వచ్చిన వారందలికీ తిలిగి వెళ్లాలనిపించేబి కాదు. మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుసుకుంటామా అని మేము, వారు ఎదురుచూస్తూ వుండేవారం అదే నాటికీ, నేటికి కొనసాగుతోంచి, కొనసాగుతూనే వుంటుంచి. ●

పూజ్యశ్రీ అమృగారి అనుగ్రహం పొందటం ఎలా?

~ శ్రీ ఎక్షిరాల ద్వారకనాథ్ జ్ఞానేశ్వర్ ~

పూజ్యశ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగాలి ధర్మపత్ని, మనకు గురుపత్ని, బివ్యజనని అయిన శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ సమాధి చెందారు అని తెలియగానే ఎందరో భక్తుల హృదయాలు శోకసముద్రంలో మునిగాయి. అందరికీ అమృగా తమ చల్లని కరుణను కులపించి, ఆప్సుల బాధలను తోలగించి, ఆధ్యాత్మిక సంశయాలను తీర్చి, సున్నితమైన పదజాలంతో నిండిన తమ బోధతో సలియైన మార్గం చూపి ఎందరి జీవితాలనో సుగమం చేసిన అమ్మ ఇక్కె సశరీరులుగా లేరు అనే విషయం జీర్ణించుకోవడం కష్టమే! వారితో సాన్నిహిత్యం ఉన్న వారందరూ చెప్పేమాట ఒక్కటే “ఆమె మాకు కొండంత అండ” అని.

అయితే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి బోధల వలన, రచనల వలన మహాసీయుల తత్త్వం పరిచయమైన వారందరికి ఓదార్పును ఇచ్చే సత్యమిదే-- మహాత్ములు శరీరత్యాగం చేశాక కూడా నిత్య సత్య స్వరూపులై, స్వరణమాత్రం చేత ప్రసన్నులై మనందరిని కాపాడుతుంటారు - అని. వారు

వారి సమాధి రూపంలో, భక్తుల హృదయాలలోని స్వరణ రూపంలో, వారి జ్ఞాపకాల రూపంలో, దేశ కాల పరిమితిని అతిక్రమించి విశ్వవ్యాప్తమై సదా మనకు అందుబాటులో ఉంటారు - అని.

ఈ విషయం మనం ఎంత గుర్తుంచుకుంటామో అంతటి పరితం పొందుతాము. ఇహ పర విషయాలన్నింటిలోనూ వారి రక్షణ పొందుతాము. వారి వాత్సల్యానికి కరుణకు పొత్తులం అపుతాము.

అమృగారి కరుణ, వాత్సల్యాము, అద్యత శక్తిసామృద్ధులు, పూజ్య ఆచార్యుల వారిపై భక్తి అభ్యర్థియాలు. వారు భక్తులను ఎంతగా కాపాడారో మనం చూస్తే, వారి కరుణకు పొత్తులం అప్యటం ఎంత అదృష్టమో తెలుస్తుంది. ఇది మనకు గుర్తు ఉండేందుకు అమృగారి అద్యత శీలలు కొన్ని స్వరిద్ధాము.

“మా పిల్లల చిన్నతనంలో కట్టిన తిరుపతి

ముడుపు అలాగే ఉండిపోతే ‘ద్వారకామాయి ధనిలో వేసెయ్యమంటారా’ అని ఒంగోలులో పూజ్యశ్రీ అమృగాలిని అడిగించాను. “మొక్కలు తీర్థకపోతే కష్టాలు వన్హాయి. ఇన్నేళ్లయ్యందంటే వాళ్లకు చాలా కష్టాలు వచ్చి ఉండాలి. సత్యంగ సభ్యులు ఎంతమంచి వస్తే అంతమంచినీ తన ఖర్షతో తీసుకువెళ్లి తిరుపతి కొండ మెట్లిక్కి వెళ్లాలి. దర్శనం అయ్యాక ఆలివేలు మంగాపురం వెళ్లి హండీలో మొక్క వెయ్యాలి” అన్నారు.

మేమంతా హడవిపోయాము. నేను డయాబెటీక్ ని. అంజైనా ఉంది. కీళ్లనొప్పులు, ఫిట్స్ వస్తుంటాయి. ఎండ పడదు. ఇలా చెబితే బాబుగారు, అమృగారు ఒకటే నవ్వులు. “కొండ ఎక్కేటప్పుడు పాదరక్కలు ధరించవచ్చా?” అంటే, “అన్నమయ్య స్థాయిలో ఉన్నవాళ్లు తప్ప మిగిలిన వాళ్లు వేసుకోవచ్చు” అన్నారట.

‘శ్రీవెంకటేశ్వరమహాత్మ్యం’ పారాయణ చేయించారు. రెండుసార్లు ప్రయాణమయ్యాము. ఒకసాలి మా బృందంలో ఒకరు తీవ్రంగా జబ్బిపడితే క్యాన్సిల్ అయింది. ఇంకోసాలి

ప్రయాణమైతే నాకు నెలసల వచ్చి క్యాన్సిల్ అయింది. ‘శఖిడబి ఐరన్ లెర్ రా బాబు’ అని బాధపడ్డారు. ఈసాలి అమృగారు స్వయంగా పిలిచి ముహూర్తం నిర్ణయించారు. రైలు ఎక్కాక భజన చేసుకుంటూ హోరతి ఇచ్చుకుని సుఖంగా తిరుపతి చేరాము. ఆ సాయంత్రం బసలోనే సత్యంగం చేసుకున్నాము. ఒక కవర్లో గురుదంపతుల పాటటో, 11 రూపాయలు దక్కిణటో నావద్ద ఉంచుకున్నాను.

తెల్లవారుజామున నేను, అరుణ అనే అమ్మాయి కలిసి అలిపిలిచేరాము. ఎండ రాకముందే కొండ ఎక్కుటం మొదలు పెట్టాము. కొంతదూరం ఎక్కేసలికి నాకు ఫిట్స్ మొదలై, శలీరం చల్లబడి పాంతున్నది. మెట్ల పక్కన ఉన్న చిన్న గోడ మీద పడుకోబెట్టి అరుణ గారు నామం చెబుతున్నారు. నా నోట్లో ఊటి వేశారు.

ఇంతలో ఒకతను వచ్చి నా పక్కన నిలబడి, అతని చేతిలో వున్న పశ్చింలాంటి దానిమీద ఉంగ్ ఉంగ్ మని గంటలు లాగా కొట్టటం మొదలు పెట్టాడు. ప్రతి ఘంటారావానికి నా శలీరంలో సెలైన్ పెడితే ఎలా శక్తి

పుంజుకుంటుందో అలా శరీరం వేడక్కడం మొదలైంది. నేను లేచి కూర్చోగానే అతడు వెళ్లిపోయాడు. మేము ఆ మెట్ల మీదే గురుదంపతుల ఫోటో పెట్టి హరతి ఇచ్చి కృతజ్ఞతతో నమస్కరించుకున్నాము. ఇంతలో సత్సంగ సభ్యులు కలిశారు. వాళ్ళు కూడా జలగించి విని అమృగాలికి కృతజ్ఞతా పూర్వక ప్రణామాలు చేశారు.

నాకు ఎంతో శక్తి కలిగింది. ఆహారం 2 స్కూన్స్ కంటే తీసుకో లేకపోయాను. దాన్ని బట్టిచూస్తే, అమృగారు తన ధ్యానపుణ్యం నాకు ధారపోస్తున్నారా! అనిపించింది. ఎంతో ఎండ కాస్తున్నపుటీకి మంచుతో చేసిన బెలూన్ లో ఉన్నట్లు ఫీల్ అయ్యాను. అలుపు అనిపిస్తే కూర్చుని సరోజనమ్మ గాలిని భజన చెప్పమని చెప్పి అనుసరించే వాళ్ళము. మళ్ళీ శక్తి పుంజుకుని గబగబా నడుచుకుంటూ పోతుంటే మోకాళ్ళ పర్వతం, ఒక మండపం వచ్చింది.

మేము యాత్రకు ఇంక బయలుదేరుతామనగా, ఒంగోలులో నాకు ఒక కల వచ్చింది. నేను ఇంట్లో వాడే ఎర్రని వెల్యోట్ చెప్పులు చేసుకుని పూజ్యశ్రీ అమృగాల ఆఫీసు గబ దాకా వెళ్లిపోయాను. అప్పుడు కాళ్ళకున్న చెప్పులు తీసేసి తోటలోకి విసిరేసాను. అప్పుడు ఆఫీసు గబలో నుంచి తల్లిగాలి పెరటిలోకి తొంగి చూశాను. అక్కడ తులసికోటలో శ్రీ మాస్టరుగాలి బస్ట సైజు ఫోటో ఉంది. ఎర్రని నామం పెట్టుకుని నవ్వుతూ పలకలస్తున్నట్లుగా ఉన్న అద్భుతమైన ఫోటో అబి. కల అంతమైంది

ఇప్పుడు అవే చెప్పులు నా కాళ్ళకున్నాయి. వాటిని తీసేసి ఒక కవర్లో పెట్టి తలకింద పెట్టుకుని ఆ మండపంలోని ఒక అరుగు మీద నిద్రపోయాను. నాకు మెలుకువ వచ్చేసికి మా వాళ్ళు ఎప్పుడు చేరుకున్నారో వాళ్లూ అక్కడే విత్రమించి లేచారు. అక్కడే ఒక చిన్న కూల్ డ్రింక్ షాప్ ఉంటే వాళ్లను టీ అడిగితే దొరకదు అన్నారు. ఇంతలో ‘చాయ్ మిలేగా’ అని ఎవరో అంటే అందరం మెట్లవైపు తిరిగాము.

బాబాగారా అన్నట్లు ఒక ముసలాయన తెల్లటి కఫ్ఫీ, తలగుడ్డా, అవే చెప్పులు, భుజానికి సంచితో ఉన్నారు. మా మధ్యన ఉన్న ఇంకో అరుగు మీదకు వచ్చి కూర్చున్నారు.

మా గ్రాపులో లక్ష్మిగాలికి హిందిలో మాట్లాడటం వచ్చును. ఆవిడకు ఈయన హిందిలోనే జవాబు ఇస్తున్నారు. ఆయన తన సంచితోంచి కమండలం

తీశారు. ఆ సంచి మీద ఒక పక్క రుక్కాబాయి, మరొక పక్క పొండురంగ విట్టల బిత్తాలు ఉన్నాయి. ఆయన వాలికి సమాధానాలిస్తూ తదేకంగా నా వంక చూస్తున్నారు. నాకు ఆగకుండా కస్తీరు వస్తోంది. ఆయన నా తండ్రి అయినట్లు, ఏనాడో నేను ఆయన నుండి విడివడి ఇప్పుడే మళ్ళీ చూస్తున్నట్లు.. అంతలేని దుఃఖం! ఎంతసేపో నేను ఏడుస్తూ పుంటే, ఆయన నన్ను చూస్తున్నారు.

నేను లేచి ఆయన వద్దకు వెళ్లి నా జూట్లో ఆయన పొదాలు కస్తీల్ల మధ్య తుడిచాను. షాపు వాడి నడిగి టీలు ఇస్తే మొదటటి టీ ఆయనకు సమర్పించి మిగిలినవి మేమంతా త్రాగాము. ఆయన అంత గరం టీ కూడా వెంటనే తాగేసి, గ్లాసు కడిగేశారు. సంబిలోంచి పటికబెల్లం తీసి మమ్మిన్న తీసుకోమన్నారు. లేచి కొండ ఎక్కడం మొదలుపెట్టారు. నేను ఏడుస్తూ ఆయనని అనుసరించాను. ఆయన ఆగారు. నా వంక తిలగి “క్రీయం రోతే ప్లౌ బేటీ, హమ్ ఫిర్ మిలేంగే” అన్నారు. ఆయన కనుమరుగయ్యేవరకు చేప్పులుడిగి నేను అక్కడే నిలబడి పోయాను.

మధుమేహంతో, కీళ్ళనొప్పులతో ఉన్న నా చేత అమృగారు తమ కరుణ కులపించి, తిరుమల యాత్ర చేయించి మొక్క తీల్చించారు” అంటారు శేషారత్నం గారు.”

ప్రైదరాబాద్ బీప్పిలీనగర్ వాస్తవ్యాలు నరసింహాన్ గారు పూజ్యశ్రీ అలివేలుమంగమ్మతల్లి లీలావైభవాన్ని ఇలా తెలియచేస్తున్నారు !!

ఒకసాల నేను, నా భార్య ఒంగోలు వెళ్ళాము. ఆమెకు కొభ్దిగా ఒంట్లో బాగాలేదు. మాస్టరుగాలి సమాధి దర్శనం చేసుకుని ప్రదక్షిణలు చేస్తూ పుంటే మా ఆవిడ కళ్ళ తిలగి పడిపోయింది. వాంతులు కూడా అయ్యాయి. మళ్ళీ కాసేపటికి బాబా గుడిముందు పడిపోయింది. అలాగే పూజ్యశ్రీ అమృగాలి దర్శనానికి వెళ్ళాము. అమృగారు అనుగ్రహ భాషణం చేస్తున్నారు. ఈ సంగతి పూజ్యశ్రీ అమృగాలికి తెలియచేయాలని నా తపన. కానీ చాలామంది సత్సంగసభ్యులు అక్కడ ఉన్నారు. నేను చివలికి నిలుచుని వున్నాను. కరుణామూర్తి అయిన అమృగారు నన్ను పిలిచారు.

నా భార్యను అక్కడకి తీసుకుని రఘునారు. తీరా చూస్తే ఆమె స్పృహ లేకుండా వుంది. అలాగే లేసి తీసుకువెళ్తే పూజ్యులే అమృగాలి దగ్గర ఏడైసింది. పూజ్యులే అమృగారు విభూది పెట్టి, బాబా గుడిలో ధునిలో కొబ్బరికాయ వేసి బయలుదేరమన్నారు. హైదరాబాద్ వెళ్కాక ఆపరేషన్ చేయించమన్నారు. అదేవిధంగా చేసి బస్టాండుకి రాగానే నార్మల్ అయిపోయింది. ఇక ఇంటికి వచ్చాక ఆపరేషన్ చేయద్దామని హస్పిటల్ కి వెళ్తే ఎక్కడైనా ఒక లక్ష పైగానే అవుతుందని చెప్పారు. మాకు అంత ఆర్థిక స్థోమత లేదు. ఇక అమృగాలి మీదే భారం వేసి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాం. ఒకరోజు మాకు తెలిసిన ఆవిడ మా ఇంటికి వచ్చి శ్రీ నాంపల్లి బాబా గుడికి రఘుని తీసుకుపోయింది. అక్కడ శ్రీ నాంపల్లి బాబా ముందు ఒక కవరు వుంది. ఆమె దానిని నన్ను తీసుకోమన్నామి. అందులో 50 వేలు ఉన్నాయి! నేను ఏమిటని అడిగితే, “ఇది తీసుకుని మీ ఆవిడకు ఆపరేషన్ చేయించు. ఈ డబ్బు తిలిగి ఇవ్వకపోయినా ఏమి ఫరవాలేదు!” అని చెప్పింది. ఇది జిలగిన రెండురోజులకే చందానగర్లో గోపీనాథ్ హస్పిటల్లో 40 వేలరూపాయలకే ఆపరేషన్ చేసారు. ఆమె క్లేమంగా ఉంది. అంతేకాదు నాకు డబ్బులు కూడా సమకూలి తిలిగి ఇవ్వడం కూడా జిలగించి! ఇంత దయను మా మీద కులపించిన పూజ్యులే అలివేలుమంగమ్మతల్లి ప్రేమకు కళ్ళ చెమర్చకుండా ఉండడం సాధ్యమేనా ?

కరుణాలయాయై నమః!

“మావారు ఒక పైవేట్ బ్యాంకులో పనిచేస్తున్నారు. పెద్ద ఉద్దీగమే. మేము శ్రీసాయిలీలామృతం, శ్రీగురుచరిత్ర సిత్యపారాయణ చేస్తూ వుంటాము. హైదరాబాద్ లో పూజ్యులే అమృగాలి పవిత్ర సన్మిథలో జిలగే కార్యక్రమాలలోను, ఒంగోలులో జిలగే కార్యక్రమాలలోనూ పాల్గొంటూ ఉంటాము. ఒకసారి మావారి బాంక్ లో పెద్ద పలుకుబడి ఉన్న ఒక వ్యాపారస్తుడు కొంత డబ్బు డిపోజిట్ చేసాడు. అవి ఎక్కడ ఎలా మాయమయ్యాయో తెలియలేదు. ఆ ధనం తాలూకు కాగితాలు కూడా కనిపించలేదు. బ్యాంక్ నుంచి వెంటనే డబ్బు కావాలని

ఫోన్లు వస్తున్నాయి. ఆ ధనంకోసం అన్ని భూంభీలలో కూడా వెతికించారు. ఆచూకీ లేదు. ఇంట్లో నాలుగు రీజులపాటు నిశ్శబ్దం ఆవలించింది. పిల్లలు, నేను కూడా ఆయనని పలకలించడానికి భయపడ్డాము. నిమిషనిమిషానికి ఫోన్లు వస్తూనేవున్నాయి. ఒకటే ఆందోళన!ఈ కేసు సి.జి.బి దాకా వెళ్లింది. మావారిని విచారణకు పిలిచారు. దాదాపు ఉద్దీగం పోయేటంతటి పలిస్తి.

ఇక ‘అమ్మా నీవే శరణం!’ అంటూ పుజ్యులే అమృగాలి దగ్గరకు వెళ్చి మా పలిస్తి విన్నవించుకున్నాము. అప్పుడు అమృగారు “ఈ అమ్మాయికి పెద్ద సమస్య వచ్చింది!”, అని కొంతనేపు ధ్యానం చేసి సమస్య పరిష్కరమయ్యిందుకు ఇలా చేయమన్నారు---

1) ఒంగోలులో శ్రీమాస్టరుగాలి సమాఖ్యికి మేమిద్దరమూ 108 ప్రదక్షిణలు చేయాలి.

2) 108 మందికి అన్నదానం చేయాలి.

3) శిలిడి వెళ్చి మూడురోజులు నిద్ర చేసి, నేను, మావారు ఎంత బరువు ఉంటే అన్ని సాయిలీలామృతగ్రంథాలు పంచాలి.

చాలా ఆశ్చర్యం!!! పూజ్యులే అమృగాలికి సమస్య విన్నవించుకున్న వెంటనే మరునాడే, “ఇప్పుడు ఆ కాగితాలతో పని లేదు”, అని ఫోన్ వచ్చింది! చాలా తక్కువ వ్యవధిలోనే సమస్య పరిష్కారం అయిపోయింది. ఈ విషయం పూజ్యులే అమృగాలికి తెలియచేయగానే “పూజ్యులే మాస్టరుగాలి దయవలన గొడ్డలితో అనుభవించవలసిన కర్క గోటితో పోయింది!”, అన్నారు!

మేము వెంటనే ఒకదాని తరువాత ఒకటి అన్ని మొక్కలు తీర్చేసుకున్నాము.

మాతృలు అమృగారు నావంటివారి సంసారాలు ఎన్ని నిలబెట్టారో! ఆ తల్లికి ఏమి చేసి బుఱం తీర్చుకోగలము?

అంత గొప్పవారైన అమృగాలి చల్లని రక్షణలో మనము, మన కుటుంబం ఉండాలంటే, వారి కరుణకు పాత్రులం అవ్వాలంటే ఏమి చేయాలి?

శ్రీ మాస్టరుగాలి స్వరణ అన్నా, వారు రాసిన ర్పంథాలు పారాయణ చేయడమన్నా అమృగాలికి ఎంతో ప్రీతి. పూజ్యులే

మాస్టరుగాలి గుణకీర్తనం అమృగాలికి ఎంతో ఇష్టం.

ఇటీవల ఒకరోజు సత్సంగంలో శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతం ర్ఘంథం సత్సంగ సభ్యులం అందరం కలిసి అధ్యయనం చేస్తున్నాము (online లో). అందులోని కొన్ని వాక్యాల గులించి అధ్యయనం చేస్తుంటే శ్రీ మాస్టరుగాలి, శ్రీ సాయినాథుని గొప్పతనానికి నా మనసు పులకించింది. ఆనందం, ఆశ్వర్యం తట్టుకోలేక అమృ దగ్గరకు వెళ్లాను.

అప్పటికి కొన్ని రోజుల ముందు నుంచి శ్రీ అమృగారు ఆయసంతో ఇబ్బంది పడుతున్నారు. చిన్నమాట మాట్లాడినా బాగా రోప్పు వస్తోంది. వాలి దగ్గరకు వెళ్లి వాలి ఆరోగ్యం గులించి అడిగాను. అయినా సరే మనస్సు ఇంకా పులకింతలోనే ఉండి “అమృ ఎంతో గొప్పవారమ్మా బాబా! బాబా, నాన్నగారు ఎంత గొప్పవారో అస్తులు చెప్పలేం! అస్తులు మాలాంటి వాలికి ఊహాకు కూడా అందనంత గొప్పవారు!” అన్నాను.

ఆ మాటలు వింటున్న అమృ ముఖం వికసించింది, వెలిగిపోయింది! చిన్న చిరుమందహసం అమృ ముఖంలో కనిపించింది. “అవును” అన్నారు అమృ. ఆ ఒక్క మాటకే అమృకి రోప్పు వచ్చింది. అయినా దానిని తమాయించుకుని అమృ “చాలా గొప్పవారు. పైపైన చూస్తే గొప్పవారు అనిపిస్తుంది. కానీ ఆలోచిస్తే ఆలోచించే కొఢ్చి గొప్పదనం తెలుస్తుంది. జార్ట్రిట్టా (లీలలు, బోధలు) ఆలోచిస్తు వుంటే నాకు మనసు నిలిచిపోతుంది. నువ్వు అయితే విశ్లేషిస్తూ ఆలోచిస్తాము. నాకేమో స్వరణలోకి వెళ్లిపోతుంది. నువ్వు అలా విశ్లేషిస్తూ, వాలి గొప్పదనం గుర్తుస్తూ వుంటే చాలు! అస్తులు అదే కదా కావలసింది. అస్తులు కావలసింది అదే!” అన్నారు.

ఇంకా మాట్లాడాలని వుంది అమృకు. కానీ రోప్పు ఎక్కువ అప్పడంతో మౌనం వహించారు. చిరునప్పు అలానే వుంది. అమృను ఇక మాట్లాడించడం ఇష్టం లేక మౌనంగా నిలబడ్డాను. గురువుగాలి గుణకీర్తనం అమృకు ఎంత ఇష్టమో కదా! అనుకుంటూ, వాలి ముఖంలోని ఆనందాన్ని చూస్తూ వున్న నన్ను దగ్గరకు పిలిచి చెంపను చేతితో స్పృశించి ముద్దు పెట్టుకున్నారు.

మనమందరము శ్రీ మాస్టరు గాలిని స్ఫుర్తిస్తే, గుణకీర్తనం చేస్తే, మనందరిపైనా వాలి వాత్సల్యం అలా వుంటుంది! వాలి కరుణ పొందడానికి అది ముఖు

సాధనం. శ్రీ మాస్టరుగాలి స్వరణ చేస్తే అమృకు అంత యిష్టం అన్నమాట.

మనం నిత్యజీవితంలో వాలి అండడండలు పొంది ఆనందంగా జీవించాలి అంటే మరొక ముఖుమైన అంశం శ్రీ అమృగాలి బోధలు. మన యిం ‘సాయిబాబా’ పత్రికలో అమృగారు ఎంతో విలువైన వ్యాసాలు ప్రాశారు. ఎన్నో అనుర్పా భాషణలలో కీలకమైన అంశాలను విశదపరుస్తూ వారు బోధలు అంబించారు. అవి జార్ట్రిట్టగా ఆకశింపు చేసుకుని తదనుగుణంగా మన జీవితాలను చక్కచిద్దుకోవడం రెండో ముఖు సాధనం.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి హృదయం నిండా శ్రీ సాయినాథులో! అలానే అమృగాలికి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారే సర్వస్యాం ప్రతి శ్వాసలోను వారే!

పీటలో ఎవలని స్ఫుర్తించినా ఈ ముగ్గులి అనుర్పాము మనకు కలుగుతుంది. అయితే పీట ముగ్గులలో మనకు ఒకొక్క రకంగా ఆధ్యాత్మ తత్త్వం ప్రకటం అయింది. శ్రీ సాయినాథునిలో అభ్యతీయ పూర్ణ దత్త తత్త్వం ప్రకటం అయితే ఉత్తమ గురుతత్త్వం, శిష్యతత్త్వం శ్రీ మాస్టరుగాలి లో వ్యక్తం అయ్యింది.

ఇక అమృ లోనో.. అమృ అమ్మో!! ఆధ్యాత్మిక విద్య మాతృరూపం దాలిస్తే ఎలా ఉంటుందో అలా ఉంటుంది అమృగాలి తత్త్వం! ప్రేమ, కరుణ, దయ, వాత్సల్యం, ఓర్పు, అస్తీ పరాకాష్ఠము చెంది కనబడతాయి. ఇవన్నీ ఇష్టుడు మనకు అంబించడానికి అమృగారు సమాధి రూపంలో ఒంగోలుకు సమీపంలో ‘భట్టమాహవరం’, ‘గుమ్మజంపాడు’ అనే రూమాలకు మధ్య బిష్టుమైన మందిరంలో కొలువై వున్నారు. ఆ రూపంలో విజయం చేసిన శ్రీ అమృగాలి దర్శనము, సేవ మనకున్న మూడవ సాధనం.

ఈ సాధనాలను సాధ్యమైనంతగా సభ్యునియోగం చేసుకొని వాలి కరుణకు పొత్తులమై అందరమూ ఇహపర శ్రేయస్తును పొందడాలని కోరుతూ, మనకు అట్టి శ్రద్ధను, భక్తిని, అవకాశాన్ని కలిగించమని శ్రీ అమృగాలిని ప్రార్థిస్తున్నాను.

జ్ఞానాయిమాస్టర్!

గురువును తెలుసుకోవాలి

~ పూజ్య గురుపత్రి శ్రీమతి అలివేలు మంగమ్ ~

“గురువును తెలుసుకోవాలి. లేకపోతే ఎందుకు వచ్చినట్లు? పిడకలు ఏరుకోవడానికా?” అని శ్రీ శిలా సాయిబాబా అన్నారు. (శ్రీ సాయి శిలామృతం సూక్తులు). అసలు గురువును తెలుసుకోవడమంటే ఏమిటి? గురువును దల్చించడమా? ఆయనకు సాష్టాంగ ప్రణామాలు చేసుకోవడమా? ఆయనను గూళ్ళిన శీలలను స్ఫురించుకోవడమా? ఆయనకు సేవ చేయడమా? ఆయనను గూళ్ళి ఉపన్యాసాలు యిప్పడమా? భజనలు చేయడమా?

ఇవస్తీ దాదాపు అందరము చేస్తూనే వున్నాము. మరి అటువంటప్పుడు మనం గురువు గూళ్ళి తెలుసుకున్న వాళ్ళమునుతున్నామా? ఇంకా ఏమైనా తెలుసుకోవలసి పున్సుదా? ఈ విషయంలో మాస్టరుగారు చెప్పినదానిని కొఱ్ఱిగా వివరించుకుండాము.

అసలు తెలుసుకోవడం ఎన్నో రకాలు. ఆయనను చూసి ఆయన స్వరూపాన్ని తెలుసుకోవడం. అంటే బాబా ఎలావుంచారోనని మాస్టరుగారు తెలుసుకున్నట్లు. ఆయనను చూసిన వాళ్ళము ఆయన రూపం ఎలా వుంటుందో ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకుని వుంటామని చెప్పుకోవచ్చు. మాడని వాళ్ళు, చూసిన వాళ్ళు చెప్పినదానిని బట్టి, చిత్రపటాలను బట్టి, వీడియోలను బట్టి తెలుసుకోవచ్చు. తర్వాత ఆయన కంరస్టరం, మాట్లాడు,

మాట్లాడే విధానం మొదలగునవస్తీ గూడ కొంతవరకూ మనం తెలుసుకోవడానికి అవకాశం వుంది. ఇక ఆయన గుణగణాలు, స్వభావము, జీవిత విధానములు గూడ కొంత పరిచయము వున్నవారు, కొంతకాలం ఆయనతో సన్మిహితంగా వున్నవారూ వాలి వాలి సంస్కరము, అవగాహన మేరకు తెలుసుకోవడానికి అవకాశం వున్నది.

అయితే ఆయన జీవిత విధానాన్ని గూళ్ళి, ఆయన చెప్పే విషయాలను గూళ్ళి ఆచలించే ధర్మసూక్ష్మాల గులించి తెలుసుకోవడం కష్టమే. ఎందుకంటే, ఆయన ఏ ఒక్కరికి అంతుబట్టరు. అందుకని ఆయనను పూర్తిగా తెలుసుకోవడం అనాధ్యమనే చెప్పాలి. అయితే మనకు తెలిసినంతవరకూ చాలునులే అని ఊరుకోవడమా? లేక యింకా యింకా ఆయన గులించి తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించడమా? అదేనా గురువును గూళ్ళి తెలుసుకోవడమంటే?

ఈ విషయంలో మన ప్రశ్నలన్నింటికి సమాధానంగా పూజ్యలే మాస్టరుగారు గురువును గులించి ఎలా తెలుసుకోవాలో ప్రత్యక్షంగా ఆచలించి చూపారు. అదే మనము గూడ అనుసరించవలసినది. ఇక్కడ అనుసరించడం అంటే అనుకరించడం కాదని తెలుసుకోవాలి. అనుసరించడమనుకొని మనం ఆయనను అనుకరించడానికి ప్రయత్నించే ప్రమాదం ఎప్పుడూ పాంచివుంటుంది. దానిని జాగ్రత్తగా గమనించుకుంటేగాని,

తెలియదు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి లాగా, లుంగీ బసీను ధలించి అర్థ పద్మాసనంలో కూర్చొనడము, ఆయనలాగా సిగరెట్టు కాల్పుడము, కాఫీ ఎక్కువసార్లు త్రాగడమూ గూడా అనుసరించడమనే తలచవచ్చు. మామూలుగా మనకు అలాంటి అలవాట్లు అంతకుముందునుంచే వుండివుంటే పరవాలేదు కానీ, ఆయనను అనుసరిస్తున్నామని, అలాచేయడం మటుకు సరికాదు. ఈ విషయం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారే యిలా చెప్పారు. “బాబాను అనుసరించడమంటే బాబా లాగ తలగుడ్డ, కఫ్ఫి ధలించి చిలిమ్మత్తాగడంకాదు. ఆయనలాగా వుండవలసినఅవసరం ఏమాత్రం లేదు. కారణం ఆయన తమ గురువు లాగా వున్నారా? రామకృష్ణ పరమహంసలాగా వివేకానందుడు వున్నాడా? రమణమహార్షిలాగా మరొకరెవరైనా వున్నారా? అందుకని బాబాను అనుసరించడానికి అలా వుండాల్సిన అవసరం లేదు. పైగా ఆయన వేషధారణ మనం చేసుకుంటే ఆయనంతటి వారము మనము అనే అహంకారం రావడానికి అవకాశం వుంది. ఆయనలాగా అస్తీ చేయలేని వాళ్ళము ఆయన వేషధారణ చేయడంలో అంతరార్థమేమిటో ఆలోచిస్తే తెలుస్తుంది. అభీగాక మనం ఆయన పాదాలచెంత వుండవలసినవాళ్ళము. అప్పుడు వాళ్ళ వేషధారణ మనం అనుసరిస్తే అది గురువు వద్ద వుండవలసిన వినమ్మత లేని వాళ్ళమువుతాము. నిజమైన వినమ్మత వుంటే అలాంటి పనులు చేయలేము గూడ. కనుక ఆయన చెప్పిన వాటిని ఆచలించడమే ఆయనను అనుసరించడం.

అందుకనిపూజ్యశ్రీమాస్టరుగారుఅచలించిచూపినట్లు మనం గూడ మన గురుదేవులైన పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలిని గులించి యింకా యింకా తెలుసుకోవడానికి, ఆయన చెప్పిన వాటిని ఆచలించడానికి ప్రయత్నించాలి.

సామాన్యంగా మనము పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి గులించి ఎంతో తెలుసుకుంటాము. కానీ ఆలోచించిన కొట్టి ఆయన గులించి ఎంతో తెలియదని తెలుస్తుంది.

ఆయన కరుణామయులనీ, - అందలకీ ఎన్నో విధాలుగా సహాయం చేసేవారని, అందలనీ ఎంతో ప్రేమగా చూసేవారనీ, ఎంతో క్షమాగుణం కలవారనీ, శాంత స్వరూపులనీ ఇలా ఎన్నో విషయాలు మనకు తెలుసు. కానీ ఆయనలో మనకు తెలియని, తెలుసుకోవడం కష్టమైన,

ఆయన ఆచలించిన ధర్మ సూక్ష్మలు చాలావున్నాయి. అవి మనం తప్పకుండా తెలుసుకొని తీరాలి. ఆచలించాలి. అవే ఆయన చెప్పక చెప్పిన సత్యాలు. ఉదాహరణకు ఆయన అందలపట్ల ఎంతో శ్రద్ధ వహించేవారు. ఈ సంగతి మనందలకి తెలిసిన విషయమే కదా? అని మన కనిపించవచ్చు. కానీ ఎంతటి శ్రద్ధ వహించేవారో కొట్టిగా విలించుకుండాము.

‘శ్రద్ధ’ అనే పదానికి అర్థం మమకారంతో కూడిన లేక ప్రేమతో కూడిన జాగ్రత్త లేక ఆసక్తి అని చెప్పుకోవచ్చు. ఈ శ్రద్ధ అనేబి మనిషికి వాలా ఆవసరం. అటు ఆధ్యాత్మికోన్నతికి గాని, ఇటు ఐహిక శ్రేయస్సుకుగానీ శ్రద్ధలేనిదే ప్రయోజనం వుండదు. అందుకే పెద్దలు ‘శద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం’ అన్నారు. ఇక్కడ జ్ఞానం అను పదానికి ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం అని మాత్రమే కాదు. ‘శ్రద్ధ గలవాడు దేనివైనా సాధించగలడు’ అని అర్థం.

మనం కొన్ని విషయాలలో జాగ్రత్త తీసుకుంటాము. కొన్ని విషయాలలో జాగ్రత్త తీసుకోము. కొన్ని విషయాలలో అతి జాగ్రత్త తీసుకుంటాము. అతి జాగ్రత్త కొన్ని సందర్భాలలో అవసరమే అయినప్పటికే ‘అతి సర్వత్త వర్జయేత్’ అన్నట్లు అన్ని విషయాలలోనూ మంచి కాదు.

సామాన్యంగా చాలామంచి తమపట్ల శ్రద్ధ వహిస్తారు. దానిలో కూడా కొందలికి శలీరం పట్ల ఎక్కువ శ్రద్ధ వుంటుంది. కొందలికి ఆలోగ్యం పట్ల, కొందలికి సాందర్భం పట్ల, కొందలికి దుస్తులు, ఇభరణాలు యిలా ఒక్కిక్కరికి ఒక్కిక్క విధంగా వుండవచ్చు. మఱకొందరు యిం విషయాలన్నింటి పట్ల గూడా శ్రద్ధ వహించవచ్చు. అయితే కొందరు ఒక విషయంలో శ్రద్ధ వహించి మిగతా వాటిని అత్యద్ధ చేస్తారు.

అలాగే కొందరు భర్త పట్ల, లేక భార్యపట్ల, పిల్లలపట్ల, తలిదండ్రులు, స్నేహితులు, బంధువులు, ఇంకా యితరులు-అలాగే చదువు, ఉద్దీగ్యం, వ్యాపారం ఇలా అనేక విషయాలలో అనేకరకాలుగా వారి వారి సంస్కరాన్ని బట్టి శ్రద్ధ వుంటూ వుంటుంది.”

అయితే యిం శ్రద్ధ అనేబి మానవునికి ఎలా వుండాలి? ఎంతవరకూ వుండాలి? అన్నబి ముఖ్యంగా తెలుసుకోవలసి విషయమే! అది తెలుసుకోవాలంటే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి జీవిత విధానాన్ని గూర్చి తెలుసుకుని తీరాలి.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు కేవలం ఒక్క విషయంలోనే కాదు, అన్ని విషయాలలోను అందలపట్ల శ్రద్ధ వహించి

వుండేవారు. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే సకల జీవులపట్లు, సర్వకాల సర్వాప్సులలోనూ శ్రద్ధ వహించే వుండేవారని చెప్పాలి. ఎందుకంటే సకల జీవరాశులలోనూ వున్న విశ్వచైతన్యంతో ఆయన తాదాత్మ్యం చెంబిపుంటారు గనుక. అందుకే అలాపుండడం మహాత్ములకు మాత్రమే సాధ్యమేమో!

ఆధ్యాత్మికతలో గొప్పవారుగా అంటే బాబాలు, అమ్మలు, స్వామీజీలు యిలా చాలామంచి చేత భగవంతునిగా ఆరాధింపబడేవారిలో చాలామంచిలో మనం మానేదేమిటంటే వారు కేవలం ఆధ్యాత్మిక చింతనలోనే వుండడము. అలాంటి విషయాలపట్లనే శ్రద్ధ వహించడమూ జరుగుతూ పుంటుంచి. లౌకిక విషయాలపట్ల అంటే తమ కార్యక్రమాలకు సంబంధించిన వాటిపట్ల వారిపట్ల శ్రద్ధ వహించడం సామాన్యంగా చూడము. అందుకనే ఆధ్యాత్మిక చింతన కలవారంటే లౌకికమైన విషయాలను పట్టించుకోరు అనే అభిప్రాయం ప్రజలకు ఏర్పడింది.

అందుకని పూజ్యలే మాస్టరుగాల గులించి గూడ కొంతమంచి అలా అనుకోవడానికి అవకాశమున్నది. ఆయన కేవలం ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలోనే జీవిస్తుంటారని, సాయిబాబా తప్ప ఆయనకు మరొక ధ్యానే పుండదసీ కొందరు అనుకుంటారు. కారణం ఆయన నిరంతరం సాయిబాబా గులించి చెప్పడము, పుస్తకాలు ప్రాయడము చేస్తుంటారు గనుక. కానీ ఆయన అది మాత్రమేగాక ప్రతివారిగులించి ప్రతి చిన్న విషయం దగ్గరనుంచి ఎంతో శ్రద్ధగా పట్టించుకుంటారన్నబి చాలా మంచికి తెలియదు.

ఆయన తమ చదువుపట్ల ఎంతో శ్రద్ధ వహించారు. ఆర్థిక పరిస్థితి సలిగా లేనందువలన పుస్తకాలు, వస్తూలు ఇంకా యితర పరిస్థితులూ అనుకూలంగా లేనప్పటికీ ఎంతో శ్రద్ధ వహించి అనుకున్న చదువు పూర్తి చేసారు. అలాగే సృష్టితత్వం గులించి, జనన మరణాల గులించి తీవ్రంగా అన్వేషించారు. శ్రద్ధగా గమనించి వాటి మూలాన్ని తెలుసుకున్నారు. శలీర తత్వాన్ని గులించి, మానసిక తత్వాన్ని గులించి శ్రద్ధగా గమనించి క్షణంగా తెలుసుకున్నారు. అలాగే యిటు ఆధ్యాత్మిక రంగంలోను, వైజ్ఞానిక రంగాలకు చెంబిన అనేక రకాలైన పుస్తకాలను లౌకిక, సామాజిక రంగాలకు యిలా ఎన్నో రంగాలకు

చెంబిన పుస్తకాలనెన్నింటినో శ్రద్ధగా చదివి వాటిని అవగాహన చేసుకున్నారు.

శ్రీ సాయిబాబా అనుగ్రహం చది చూశాక శ్రీ సాయిబాబా గులించి ఎంతో శ్రద్ధగా తెలుసుకున్నారు. అంతేగాక బాబా గులించి లోకానికి తెలియబరచేందుకు ఆయనెంతో శ్రద్ధ వహించారు. ఎన్నో సంవత్సరాల పాటు బాబా గులించి తెలుసుకొని ఆయన తత్త్వాన్ని పూర్తిగా అవగాహన చేసుకున్న తర్వాత గూడ, ఇంకా యింకా ఆయన లీలలగూళ్ళ ఎప్పటికప్పుడు తెలుసుకుంటూనే వుండేవారు. ఆయన లీలల విశ్లేషణ జరుపుతూనే వుండేవారు. అందుకే ఆయన రచించిన ‘శ్రీ సాయిలీలామృతం’ ప్రతి ముద్రణలోనూ మార్పులు చేర్చులు చేస్తూనే వుండేవారు. ప్రతిసాటి అలా మార్పుడం వల్ల తమ పుస్తకాలను భక్తులందరూ మళ్ళీ కొనపలసివస్తుంచి గనుక డబ్బులు సంపాదించుకోవడానికి ఆయన ఈ మార్గాన్ని ఎంచుకున్నారని కొందరు విమల్యంచారు. అందుకు పూజ్యలే మాస్టరుగారు యిచ్చిన సమాధానం మనకెంతో అవసరం. ఎందుకంటే అది ఆయనకు బాబా పట్ల వున్న శ్రద్ధను తెలియజేస్తుంది. ఆయనిలా అన్నారు, “నేను డబ్బు సంపాదించాలనుకుంటే నాకు ఎన్నో మార్గాలు తెలుసు. నేను వేరే ఎలాంటి పుస్తకాలనయినా ప్రాయగలను. వాటి వల్ల నాకు కుప్పులు తెప్పులుగా డబ్బులు వస్తాయి. అయినా డబ్బులు సంపాదించడానికి పుస్తకాలు ప్రాయవలసిన అవసరం కూడా లేదు. ఎన్నో మార్గాలున్నాయి. కానీ యిక్కడ నా లక్ష్యం ఒక్కటే ‘శ్రీ సాయినాథుని గూళ్ళ ప్రపంచానికి ఎంత బాగా తెలియజేయగలనా?’ అని. అందుకే ఈ నా ఆరాటం. ఆయనింకా యిలా అన్నారు. “మనం బయటకు వెళ్ళేటప్పుడు మన శరీరాన్ని సోపులతో కడిగి, వివిధ రకాలైన పొడర్లు, కీములు రాసుకుని, ఏది ఉపయోగిస్తే యింకా మన ముఖం అందంగా కనిపిస్తుందోనన్న ఆరాటంతో రకరకాల సాందర్భ సాధనాలను ఉపయోగిస్తుంటాము. ఎన్నోరకాల దుస్తులను మార్పుకుంటూ వుంటాము. ఎందుకూ పనికిరాని మన ముఖాలకే అందంగా మెరుగులు బిద్ధుకుని బయటకు వెళ్తామే! అలాంటప్పుడు విశ్వమంతటికీ శ్రేయస్తును చేకూర్చే సాయినాథుని గులించి ప్రపంచానికి తెలియజేసే ప్రయత్నంలో ఆయనను ఎంత అందంగా ప్రజలముందుకు పంపించాలి? మన శరీరాన్ని అందంగా

చూపించుకోవడం వల్ల మనం అందంగా వున్నామని మనలను అనుకుంటే అనుకోవచ్చు. లేక ఆ సౌందర్యం పట్ల కొందరికి వ్యామోహం కలిగే అనర్థం గూడ దాగినున్నది. కానీ సాయినాథుని అందంగా తీల్చిద్దడంలో ప్రపంచ శేయస్సు ఇమిడి వున్నది. సుమా! అందుకని ఎవరు ఏమి అనినా అనుకున్నా నేను నా ప్రయత్నాన్ని మాత్రం చేస్తూనే వుంటాను”

ఆయన బాబాకు తమ జీవితాన్ని అంకితం చేసారు గనుక ఆయనకు అంత శ్రద్ధ వుండడం సహజమే. కానీ ఆయన లోకిక విషయాలలో గూడ అంతటి శ్రద్ధనూ వహించేవారు. ఆయన చర్యలను నిశితంగా పరిశీలిస్తే ఈ విషయం మనకు స్పృష్టిగా తెలుస్తుంది. నిరంతరం ఎంతోమంది ఆయన వద్దకు వస్తున్నా, ఎన్నో పనులలో, వ్యవహరాలలో ఆయన వుంటున్నప్పటికీ భార్యాజిడ్డల పట్ల ఆయన వహించే శ్రద్ధ ఆయనను సన్నిహితంగా చూసిన అందరకూ విధితమే. పిల్లలు ఆహారం సలిగ్గ తీసుకున్నారా? లేదా? మందులు సకాలంలో వాలికి వేస్తున్నారా? లేదా? చదువులెలా చదువుతున్నారు? మొదలైన విషయాల దగ్గరనుంచీ వాలి ప్రవర్తన ఎలా ఉన్నదించి దాకా ఆయన గమనిస్తూనే వుండేవారు. అంతేగాక ఇంట్లో వున్న వాళ్ళందలికీ ఎప్పుడేమి అవసరమో తెలుసుకుంటుండేవారు. వాళ్ళ అనారోగ్యాలకు హోమియో మందులు చెబుతుండేవారు. వాలి లోకిక పలస్తితులకు తగిన సలహాలనిస్తుండేవారు. మానసిక ఆందోళనలు, చికాకులు మొదలైన వాటిని సలిబిద్దతూండేవారు.

విద్యార్థుల యొక్క చదువుపట్ల, ఉద్దోగాలపట్ల ఎంతో శ్రద్ధ వహించేవారు. వాలికి సలపడిన ఉద్దోగావకాశాలను పత్రికలలో చదివి, వాలికా ఉద్దోగ ప్రయత్నం చేసి చూడమని జాబులు ప్రాసేవారు. ఎవరికైనా ఆరోగ్యం సలిగా లేదని తెలిస్తే వాలిని ఫలానా డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళమని గానీ, ఫలానా మందు వాడితే బాగుంటుందనీ గానీ చెప్పేవారు.

ఇంటికి వచ్చినవాలి భోజనం గురించి, వాలికి పడుకోవడానికి వసతి దగ్గరనుంచి ఆయన జాగ్రత తీసుకునేవారు. వాకిట్లో తిలిగే కుక్కలపట్ల, పిల్లలపట్ల గూడ ఆయనెంతో శ్రద్ధ వహించేవారు. సకలమూ తానైన శ్రీసాయిస్వరూపులైన ఆయనకు అందరూ ఆయనవారే! అందుకే ఆయనకంత ప్రేమ, అంతటి శ్రద్ధ.

మనం విపరీతంగా ప్రేమించే దేని పట్లనైనా మనకెంత శ్రద్ధ వుంటుంది గమనించుకుంటే మనకే ఈ విషయం తెలుస్తుంది.

“కేవలం ముక్క మూసుకుని కూర్చోడం మాత్రమే ఆధ్యాత్మికత కాదు. లోకిక జీవితంలో వుంటూ వైరాగ్యం కలిగి వుండి, ధర్మప్రవర్తన, అందరిపట్ల నిస్యార్థప్రేమ లేనిదే ఆధ్యాత్మికత లేదు. సలయైన లోకికి జీవిత విధానము లేకుండా ఆధ్యాత్మిక చింతనలోనే గడుపుదామనుకోవడం ఒక కాలు కుంటి లాంటిది. అది సలయైన నడక కాదు. నిజమైన వైరాగ్యం కలిగి ఈ ప్రపంచంతో ఎట్టి సంబంధమూ లేక అన్ని విడిచి వెళ్లినవాలికి మాత్రమే అది సలపోతుంది” అనేవారు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు.

“శ్రద్ధ - మానసిక శ్రద్ధ, శాశీరక శ్రద్ధ - అని రెండు రకాలు. కొందరు కొన్ని విషయాలలో మానసిక శ్రద్ధ వహిస్తారు, శాశీరక శ్రద్ధ వహించరు. ఉదాహరణకు కొన్ని పనులు యాంత్రికంగానో, లేక కర్తవ్యంగానో చేస్తారుగానీ ఇస్పటితో అంటే మనస్వార్తిగా చెయ్యరు. మరొకాన్ని పనులు చేయడం చాలా యిష్టంగా వుంటుంది. కానీ శాశీరక యత్నం చేయడానికి బధ్దకం అడ్డువస్తుంది. అందుకని చెయ్యబుట్టి కాదు. అలాగాక ప్రతిపణి మానసిక, శాశీరక శ్రద్ధతో చేయడమే సలయైన శ్రద్ధ” అని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెబుతుండేవారు.

‘అసలు మరీ అంత శ్రద్ధగా వుండడం అవసరమా? వుండకపోతే ఏమైపోతుంది?’ అని ఎవరైనా అనుకోవచ్చు. మనకు అన్ని బాగున్నంతవరకూ అంతా బాగానే వుంటుంది. మన అవయవాలలో ఏ ఒక్కటి సలిగా పని చేయకపోయినా మనం అశ్రద్ధ చేస్తే ఎలా వుంటుంది తెలుస్తుంది. అలాగే మనం ఎవ్వరినీ పట్టించుకోకపోతే అవతలి వాళ్ళ పరిస్థితి మనకు అర్థం కాకపోవచ్చు. కానీ మనకేదైనా ఎటువంటి అవసరమైనా వస్తే అవతలివాళ్ళ మనలను పట్టించుకోకపోయినా, ఒక వేళ పట్టించుకున్నా సలయైన శ్రద్ధ వహించకపోయినా అప్పుడు మన మనస్సు ఎంత బాధపడుతుందో అనుభవిస్తేగానీ తెలియదేమా!

అలాగే ఆధ్యాత్మిక విషయానికొన్న శ్రద్ధ అనేది అత్యంత ప్రధానమైనది. భక్తి లేకుండా చేసే ఆరాధన వ్యర్థమని పెద్దలు చెబుతారు. నిజమైన భక్తి కలగాలంటే శ్రద్ధ అవసరం. శ్రద్ధ లేకపోతే సలయైన భక్తి సాధ్యం కాదు.

ఆయనను గురువుగా ఆరాధించే మనము, ఆయన

మనపట్ల చూపించిన శ్రద్ధలో నూరవంతైనా ఇతరులపట్ల చూపించగలిగితే ఆయన చెప్పిన మార్గంలో పయనించే వాళ్ళమనుతాము. లేకపోతే ఆయన ఒక ఉపన్యాసంలో చెప్పినట్లు ఆయన చెప్పిందంతా వ్యాధిమే అవుతుంది. బూడిదలో పోసిన పస్తిరే అవుతుంది.

తమకు తెలిసినవారి పట్లనే గాక తెలియనివారి పట్ల, సకల జీవుల పట్ల రాబోయే తరాల పట్ల పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చూపించిన శ్రద్ధ ఒకటున్నది - అదే ఆధ్యాత్మికత. అసలైన ఆధ్యాత్మికత గులంచి, మహాత్ముల గులంచి, వాలిని సేవించడం వల్ల వచ్చే ఫలితాల గులంచి, ధర్మప్రవర్తన గులంచి ఆయన చెప్పిన ఉపన్యాసాలు, ప్రాణిన రహసులు వీటిని అశ్రద్ధ చేయక, శ్రద్ధగా పబిపి సరియైన శ్రద్ధను అలవరుచుకుండాము.

ఈ రోజున మాస్టరుగాలతో పరిచయమున్న వారమంతా ఆయన గులంచి చెప్పుకునేటప్పుడు “ఆయన నా పట్ల ఎంత శ్రద్ధ వహించేవారి!” అని చెప్పుకుంటున్నమంటే ఆచి ఆయనకు మనషై వుండే ప్రేమ వల్లనే. అంటే ఎక్కడ ఎక్కువ ప్రేమ, లేక మానవ సహజమైన మమకారము వుంటాయో, అక్కడ శ్రద్ధ తప్పనిసలిగా వుంటుందని స్పష్టమనుతుంది.

ఇచి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల గులంచి మనం తెలుసుకోవలసిన ఒక చిన్న విషయం మాత్రమే. ఆయన జీవన విధానం చూస్తే ఇలాంటివి తెలుసుకోవలసిన విషయాలు ఎన్నో వున్నాయి. మనకు తెలియని విషయాలు ఇంకెన్నో!! అయినా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు బాబా గులంచి యింకా యింకా తెలుసుకోవాలని ఎలా ఎంతగా ప్రయత్నించేవారో, అలాగే మనం గూడ ఆయన గూల్చి యింకా యింకా తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేద్దాము. అదే “గురువును తెలుసుకోవడం” లోని రహస్యమేమో!

అలా గురువు గులంచి తెలుసుకోవడానికి తాపత్రయ పడడము, ప్రయత్నించడమే ‘పిడకలేరుకునే’ సమయాన్ని సభ్యిసియోగ పరచుకోవడమేమో! ఆలోచించండి! అనురూపస్వరూపులైన పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలని అలాంటి తపనను, శ్రద్ధను మనకు అనురూపించమని మనసారా ప్రార్థిస్తున్నాను. ●

సాధన, సాధ్యమూ సద్గురువే!

03వ పేజీ తరువాయి

గులంచి పలువులకి చెప్పడం, ఆయనవైపు మనను మళ్ళీంచుకోవడానికి ఎంతో ఉపయోగం. గురువారాలు ఏదో ఒక ఆవరణలో సాయి బిత్తపటం పెట్టి ఆయన చరిత్రను (పెద్దగా) చదివి, సామూహికంగా శ్రవణం చేసి, కానేపు భజన చేసుకుంటే ఖినేవాలికి సాయి ఔన్నత్యం తెలుస్తుంది. వాలి హృదయాలలోనూ సాయి ప్రవేశిస్తారు.

అంతేగాక, సాయిని ఆరాధించే ప్రయత్నంలో ఆయన సూక్తులకు విరుద్ధంగా లేకుండా చూచుకుంటారు. సాయి ఆయన సూక్తులద్వారా, ఆచరణద్వారా, మననూ, సమాజాన్ని అశాంతి పాలుచేసే దుర్గణాలను వీడడం ఎలాగో బోభించారు.

సాయి “అసూయను జయించడం చాల సుఖపు. ఈ వికారం వలన మనకెలాటి లాభమూ లేదు. అవతలవారి కేలాటి సప్టమూ లేదు. అసూయ అంటే అవతలవారి బాగును సహించలేపశివడమే. ఓర్చులేక అపవాదులు కలిపొందము. వాడు సప్టపాటే సంతోషిస్తాము. ఇదేమి మంచి? అవతలివాడికి మంచి జరగడంవల్ల - మనకేమి సప్టం జిలగింది? కానీ ఎవరూ ఈ సంగతి ఆలోచించరు. వాళ్ళ బాగుపడితే మనకే మేలు జిలగినట్లు భావిద్దాం! లేదా మనమూ ఆ మేలును పాందే యత్నం చేద్దాం. వాడు మన సాత్మేమి లాక్కున్నాడు?” అన్నారు.

ఇలాంటి సాయి సూక్తులను మనం చేసుకుని ఆచలిస్తే వ్యక్తులకూ, వ్యక్తులకూ మధ్య వచ్చే ఎన్నో కలతలకు, తద్వారా మానసిక వేదనలకూ, ఆవేశాలకూ తాపుండడు. ఎప్పటికప్పుడు మన ఆచరణను సాయి చెప్పిన మార్గానికి మళ్ళీంచుకుంటూ, ఆయన చెప్పిన మార్గాన పయనించడానికి కృతనిశ్చయులమపుదాం! ●

పీరమ్ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భూర్దాజ మాస్టరుగాలచే రచించబడిన అప్పార్ష ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర	450-00	ఇతర ప్రమరణలు
శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్ర	90-00	
శ్రీ సాయి లీలామృతము	99-00	మహాత్మల ముద్దుబిడ్డడు
శ్రీ గురు చరిత్ర	99-00	ఆవధూత చివటం అమ్మ
శ్రీ సాయి సన్నిధి	120-00	శ్రీ సిద్ధారూఢ స్వామి చరిత్ర
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధమృతము	80-00	మరో నందదీపం
సాయినాథ పూజ	40-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ
శిరిడి ఆరతులు	15-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము
సాయిబాబు సేవించడమేందుకు	10-00	మహాపురుషుడు
సత్కంగము-భజన	5-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు (2)
శిరిడి క్లేత సందర్భనము	40-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్నిధి
విజ్ఞాన వీచికలు	99-00	BOOKS IN ENGLISH
పరిప్రశ్న	99-00	
మతమేందుకు ?	50-00	Sai Baba the Master
ఏది నిజం ?	50-00	Sree Guru Charitra
ధ్యానయోగ సర్వస్యం	99-00	Supreme Master(Swami Samartha)
బుధ్భుద్ధాన హృదయం	49-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings
దత్తావతార మహాత్మ్యం	75-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba
సంపితాయన గురు ద్విసాహస్రి	128-00	Children's SaiBaba the Master
పురుషసూక్త రహస్యం	40-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES
సాయిసూక్తి-ఆచార్యవాణి	10-00	Sadguru Sai Baba(Hindi)
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sai Leelamrutham(Kannada)
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	49-00	Sai Baba Jeevitha Charitham(Malayalam)
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	70-00	Sai Baba Leelamrutham(Tamil)
శ్రీ ఆనందమాయి అమ్మ	49-00	Sri Guru Charitra (Hindi)
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Swami Samartha (Kannada)
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Sri Guru Charitra(Kannada)
స్వామి సమర్థ(అక్కలోటు స్వామి)	49-00	Shiridi Aarathi(Tamil)
మనము-మన సంస్కృతి	70-00	Stavana Manjari(Tamil)
		Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra(kannada)
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, c/o SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

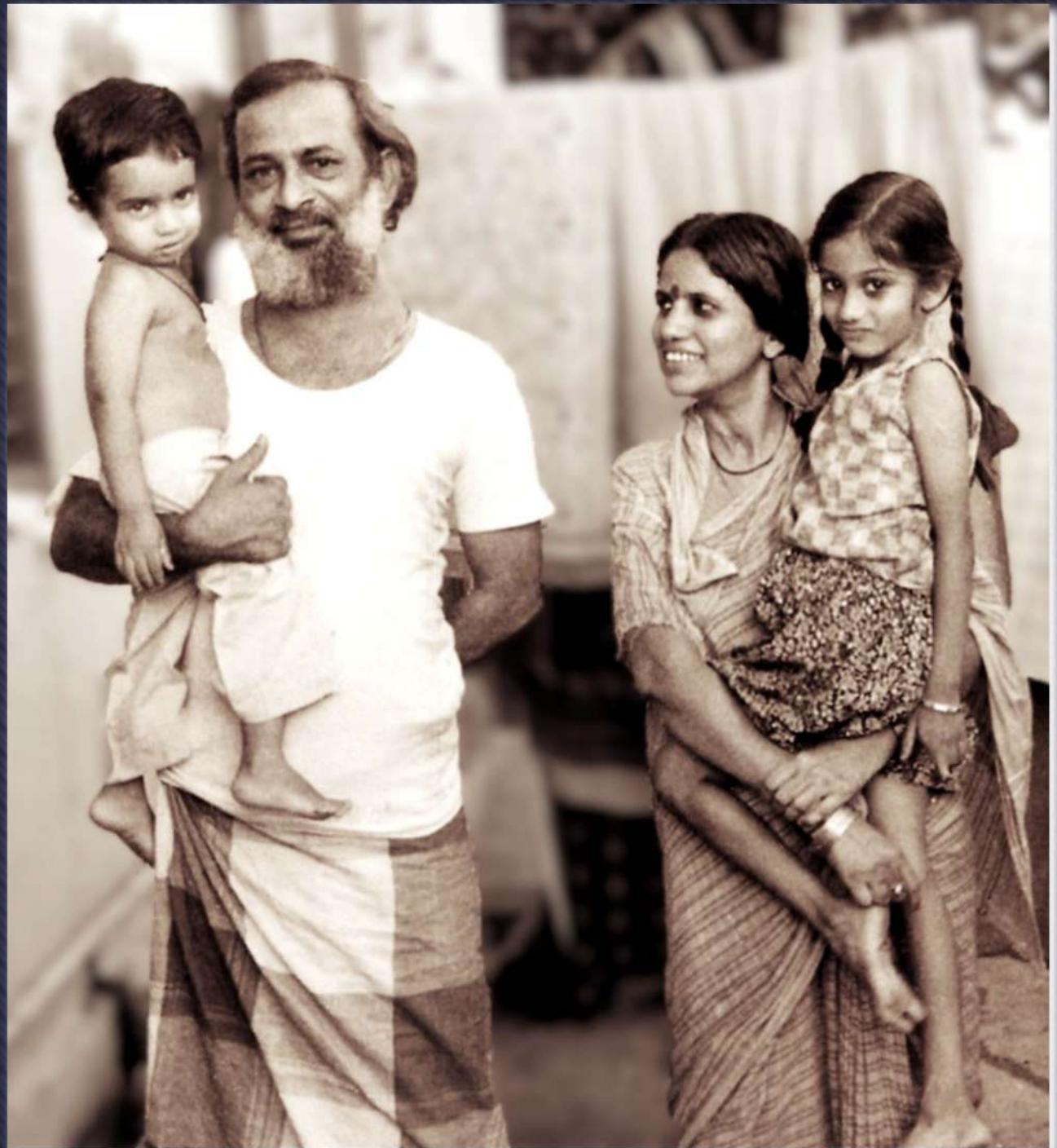
Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68

Phone : +91 - 74160 41550

Branch Office: Kondaiah Bunk Street, Kothapet, Ongole, Prakasam Dt., Andhra Pradesh.

Phone: 08592 233271

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja Trust(Publications)", payable at Hyderabad or Ongole.

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.

Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,

Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

మాతృమయాల పూరణ్ణ గురువత్తి రై రై రై అతిషేల మంగమై తల మహసమయాల మంటిరము

సర్వే నెంబర్: 337, గుమ్ముళం పాడు ర్మామము, (గుమ్ముళం పాడు ఆంజనేయ స్వామి దేవస్థానము ఆర్కిటివ్ ఎదురు భట్ట
మాచవరం వెళ్ళింక), సంతనుతల పాడు మండలం, ప్రకాశం జిల్లా

IF UNDELIVERED, PLEASE RETURN TO: SRI MANGA BHARADWAJA TRUST, KONDAIAH BUNK STREET,
KOTHAPETA, ONGOLE, PRAKASAM DT., A.P. - 523002.